

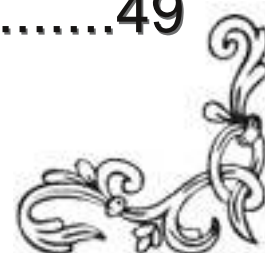

Din Cuprins

Remember.....	4
Labirintul imaginației.....	7
Ghiozdanul cu povești.....	11
De ce iubim?.....	16
Reflecții.....	19
Pasiuni.....	26
Educație nonformală.....	28
Interviuri neconvenționale.....	36
Personalități, exemple, modele.....	38
Autoevaluare.....	42
Știați că.....	43
Bancurile noastre toate.....	49

1 DECEMBRIE, ZIUA NAȚIONALĂ A ROMÂNIEI

Motto :

„Un popor care nu își cunoaște istoria este ca un copil care nu își cunoaște părinții.” (Nicolae Iorga)
 „Oamenii înfruntă viitorul cu trecutul lor”. (Pearl S. Buck)

Potrivit Constituției din 1991, articolul 12, alineatul 2, 1 DECEMBRIE este Ziua Națională a României. Această zi a fost adoptată anterior, prin Legea nr. 10 din 31 iulie 1990, publicată în Monitorul Oficial nr. 95 din 1 august 1990, fiind o sărbătoare publică a României, simbol al ideii de unitate a națiunii române.

Este știut că Unirea de la 1918 n-a fost un eveniment neașteptat, o decizie individuală sau de moment. Dimpotrivă, ea reprezintă consecința firească a unor eforturi seculare, la care și-au adus contribuția mari personalități ale culturii și istoriei românești.

Unirea de la 1918 consfințește un stat național, unitar și independent. Însă ideile de unitate și independență s-au sedimentat progresiv în conștiința românilor, determinându-le ulterior acțiunile politice.

Iată câteva din principalele evenimente istorice care au marcat destinul României până la Marea Unire și chiar dincolo de ea:

Geneza conștiinței naționale la români:

O caracteristică esențială a modernității este apariția conștiinței naționale, o consecință oarecum firească a dezvoltării acesteia fiind apariția statelor naționale.

Este dificil de spus când s-a format conștiința națională a românilor. Istorici, precum academicianul Ioan Aurel Pop, susțin că elemente ale acesteia pot fi detectate încă din Evul Mediu, în timp ce alți specialiști, precum Lucian Boia, nu cred că se poate vorbi despre așa ceva mai devreme de secolul al XVIII-lea (și pentru acest timp doar la nivelul elitelor). Cert este că primul român care a afirmat unitatea de limbă, de religie, de obiceiuri și de tradiții a românilor de pretutindeni a fost umanistul transilvănean Nicolaus Olahus (1493 -1568), care a ocupat înalte demnități ecleziastice și laice în regatul Ungariei.

Lucrearea sa de căpătâi, Hungaria, se

dovedește o adevărată cronică privind etnogeneza comună a populației românești din spațiul carpato-danubiano-pontic, respectiv caracteristicile locuitorilor din fiecare provincie în parte.

Unirea lui Mihai Viteazul de la 1599 - 1600 a suscitată iarăși interpretări. Unii istorici au văzut în acțiunile sale transpunerea în fapte a unui plan național conștient, de unificare a tuturor românilor într-un singur stat, alții doar o acțiune politică dictată de interese militar-strategice. Oricare ar fi adevărul, fapta sa a rămas, fiind hiperbolizată de literatura și istoriografia romantică a sec. al XIX-lea, supranumit și secolul națiunilor, Mihai devenind un simbol al unității românești.

Umaniștii români din secolul al XVII-lea: Grigore Ureche, Miron Costin, Ion Neculce, Constantin Cantacuzino și cei din prima jumătate a veacului următor: Dimitrie Cantemir, argumentează în operele lor acel celebru „Toți de la Râm se trag”, subliniind astfel originea comună a tuturor românilor. La finele secolului al XVIII-lea și începutul celui următor, Corifeii Școlii Ardelene (Petru Maior, Gheorghe Șincai, Samuil Micu, Ion Budai-Deleanu) vor desăvârși ideea națională prin lucrările lor de istorie și de gramatică românească: Elementa Linguae dacoromanae sive Valachicae, Lexiconul de la Buda, Isoria românilor și a mai multor neamuri etc.

De asemenea, Supplex Libellus Valachorum, celebrul memoriu trimis în 1791 Curții imperiale vieneze, solicita egalitatea în drepturi a românilor cu celelalte națiuni din Transilvania, invocând, printre alte argumente, noblețea originii latine și vechimea în acest spațiu.

Ideea națională în secolul al XIX-lea: Ideea națională, care exista deja în secolul al XVIII-lea, se va materializa în secolul al XIX-lea și în primele decenii ale secolului XX.

Astfel, la 1821, românii din Transilvania își exprimau speranța că „craiul Todoruț” (Tudor

Vladimirescu) va trece Carpații și va face dreptate și pentru ei.

În vremea revoluției de la 1848-49, liderii din cele trei principate colaborează, se sprijină reciproc, ziarele vorbesc despre unire, iar pe Câmpia Libertății de la Blaj, în zilele lui mai 1848, s-a strigat "Noi vrem să ne unim cu țara". La 12 mai 1848, revoluționarii moldoveni au redactat un document programatic numit „Prințipurile noastre pentru reformarea patriei” cu o singură solicitare: „Unirea Moldovei și a Valahiei într-un singur stat neatârnat românesc”. În august 1848, Mihail Kogălniceanu redacta la Cernăuți „Dorințele Partidei Naționale din Moldova”, prevederea esențială fiind unirea Moldovei cu Țara Românească. Din păcate, obiectivele revoluției pașoptiste nu au putut fi împlinite datorită intervenției militare a marilor puteri din zonă: Imperiul Habsburgic, Imperiul Țarist și Imperiul Otoman. Dar, odată trasate aceste obiective, ele nu vor mai putea fi uitate și vor fi împlinite în cea de-a doua jumătate a veacului.

Unirea Moldovei cu Țara Românească va fi așadar împlinită peste un deceniu, cu largul concurs al unora dintre marile puteri europene și în special al Franței și al Prusiei, care au reușit să învingă opoziția celor trei mari puteri vecine: Imperiul Habsburgic, Imperiul Țarist și Imperiul Otoman (puterea suzerană), în cadrul celor două Conferințe de la Paris, din 1856 și 1858. Ca urmare, în ianuarie 1859, Alexandru Ioan Cuza este ales domn și de Adunarea electorală a Moldovei și de cea a Țării Românești. Până în ianuarie 1862 el a condus o confederație, fiecare stat având propria sa adunare legislativă și propriul guvern, acestea fiind unificate la aniversarea a trei ani de domnie. Unificarea deplină nu ar fi fost posibilă fără un intens travaliu diplomatic, care a convins marile puteri să recunoască de jure ceea ce românii înfăptuiseră.

Generația pașoptistă a mai contribuit la realizarea unui ideal -obținerea independenței față de Imperiul Otoman. Aceasta a fost proclamată în Camera Deputaților de către

ministrul de externe Mihail Kogălniceanu, la 9 mai 1877, și câștigată de armata română, condusă de principele Carol, pe câmpurile de luptă ale Bulgariei, în războiul de independență: 1877 -1878.

În 1881 parlamentul României „Mici” proclamă regatul. Astfel, în doar câțiva ani, sub conducerea unui domnitor străin, românii și-au atins câteva obiective naționale majore. Pentru celelalte trebuiau așteptate alte împrejurări prielnice.

1918 - Anul Marii Uniri: La sfârșitul secolului al XIX - lea și începutul secolului XX, privirile românilor din Basarabia, Bucovina și Transilvania erau îndreptate spre România. Puțini îndrăzneau însă a spera la unire, deoarece atât Austro - Ungaria, cât și Rusia erau puteri europene de prim rang. În plus, România era din 1883 membră a Triplei Alianțe, deci aliată a Austro -Ungariei. Pentru realizarea unității naționale era necesar un context internațional favorabil.

Acest context a fost oferit de Primul Război Mondial (1914 - 1918). România s-a angajat în război de partea Antantei, în 1916, având promisiunea aliaților că, în caz de victorie, va obține teritoriile locuite de românii din Imperiul Austro - Ungar (Bucovina și Transilvania). Basarabia nu intra în discuție, deoarece Rusia era aliata României.

La începutul anului 1918, președintele american Woodrow Wilson recunoștea dreptul popoarelor la autodeterminare, fapt care a încurajat lupta pentru libertate și unitate a națiunilor subjugate din Europa. La aceasta s-a adăugat prăbușirea la finalul războiului a marilor imperii europene, care nu mai erau capabile să se opună «vântului libertății» ce mătura continentul de la un capăt la altul. De acest context favorabil au profitat și românii din provinciile aflate sub stăpânirea imperiilor vecine.

Colapsul Imperiului Țarist, în urma celor două revoluții din anul 1917, i-a determinat pe românii basarabeni să-și proclame autonomia în decembrie 1917, iar apoi independența, la

24 ianuarie 1918. La 27 martie 1918, Sfatul Țării, instituția legislativă a Basarabiei, a votat unirea acesteia cu România.

Sfârșitul războiului a adus cu sine și destrămarea Austro -Ungariei. Națiunile din imperiu își proclamau independența și își constituiau state naționale. În aceste împrejurări, Congresul General al Bucovinei, alcătuit din reprezentanți ai românilor, germanilor, ucrainenilor și evreilor, a proclamat unirea acesteia cu România, pe data de 28 noiembrie 1918.

Pentru românii transilvăneni situația era mai complicată, deoarece Ungaria devenise stat independent și își exprimase intenția de a anexa Transilvania. La 12 octombrie Partidul Național Român a adoptat Declarația de la Oradea, prin care se proclama autodeterminarea națiunii române de pe teritoriul Transilvaniei. La 12 noiembrie s-a constituit Consiliul Național Român Central cu sediul la Arad. În toată Transilvania s-au constituit Consilii și Gărzi naționale românești la nivel de județ și comună. C.N.R.C. a luat decizia convocării pentru data de 1 decembrie 1918 a unei mari adunări naționale la Alba Iulia. În acea zi memorabilă, peste 100.000 de români au aclamat hotărârea votată de cei 1228 deputați aleși în Marea Adunare Națională: «Adunarea Națională a tuturor românilor din Transilvania, Banat și Țara Ungurească, adunați prin reprezentanții lor la Alba Iulia ..., decretează unirea acelor români și a teritoriilor locuite de dânsii cu România ».

Unirea celor trei provincii cu Regatul României a fost recunoscută de marile puteri prin tratatele încheiate în cadrul Conferinței de Pace de la Paris- Versailles (1919 -1920). Unirea a fost posibilă datorită acțiunii unor mari personalități, precum: Ionel Brătianu și regele Ferdinand din partea României; Ion Inuleț și Vasile Stroescu din Basarabia; Iancu Flondor și Sextil Pușcariu din Bucovina; Vasile Goldiș, Gheorghe Pop de Băsești, Vasile Lucaciu, Octavian Goga, Iuliu Maniu, Alexandru Vaida-Voevod, Aurel Lazăr din Transilvania și a

multor altora. Decizia de unire a aparținut națiunii române, care a profitat de conjunctura internațională favorabilă de la sfârșitul războiului, pentru a-și afirma dreptul la existență liberă în interiorul aceluiași granițe.

Iată, pe scurt, motivele care au determinat puterea politică de după 1990 să decreteze 1 Decembrie- Ziua Națională a României. Chiar dacă după al doilea război mondial teritoriul țării s-a micșorat, iar România Mare («România dodoloață») a redevenit un vis, 1 Decembrie simbolizează unitatea spirituală a românilor de pretutindeni, indiferent de granițele politice între care se află, voința și determinarea de a acționa unanim, solidaritatea și mândria națională în ultimă instanță.

Prof. Radu David

Vîlcu Andrei, cls. X-D

LORENA COPIL este elevă în clasa a XI-a D, profil filologie bilingv engleză. Încă din primul an s-a remarcat prin seriozitate, consecvență și perseverență. Astfel că aceste calități, precum și rezultatele foarte bune la învățătură, i-au determinat pe profesori să-i solicite participarea la diferite concursuri și activități extracurriculare, unde, cum era și firesc, a performat.

Iată câteva dintre aceste rezultate care îi fac cinste și fac cinste și școlii noastre: Mențiune la Olimpiada de limba și literatura română - etapa județeană (clasele IX-X), Locul 2 la Olimpiada de limba latină - etapa județeană și calificare la etapa națională (clasa a IX-a), Locul 3 la Olimpiada de limba latină -etapa județeană (clasa a X-a), Mențiune la etapa națională a Concursului Certamen Ovidianum Ponticum (clasa a X-a), Mențiune la Olimpiada de matematică - etapa județeană (clasa a X-a).

Iată cu câtă modestie se autocaracterizează această adolescentă model cu suflet de poetă: *„Ce-aș putea spune despre mine? Am să încep școlărește prin a spune că sunt o persoană optimistă, cu simțul umorului etcetera, etcetera. Sunt la vârsta la care caut și tot caut lucrurile care mă definesc, lucrurile care-mi vin ca o mănășă, fel de fel de pasiuni, poate mă descopăr și pe mine printre ele.*

În momentul de față, marile mele pasiuni sunt poezia și desenul - îmi încerc norocul - însă pe lista asta își fac apariția și teatrul și muzica, motiv pentru care fac parte din ansamblul de muzică ușoară “Inedit”, sub îndrumarea profesorului Sorin Berindei, căruia îi sunt profund recunoscătoare. Lista ar putea continua, dacă aș reuși să-mi iau inima-n dinți, dar deocamdată e bine așa. Toate la timpul lor. Și, deși viitorul stă în frumusețea propriilor visuri, ar fi păcat să ne limităm la atât.”

prof. Florica Suci

***

Oare ce mai face Dumnezeu?
N-am mai vorbit de atâta timp,
Încât mi-e teamă c-am uitat adresa.
De ieri stau îngerî atârnați de tavan

Și le cad penele,
Așa cum cad frunzele toamna.
Ce toamnă !
Mi se agață clipele de gene
Și zdrobesc lume după lume între pleoape.
Nu-mi mai citi povești !
Visele nu mai trec de mult pe la mine.
Spune-mi, ce noapte e aceea fără vise ?
Voi, îngerilor, de ce nu cântați ?
Cântați-mi ceva frumos,
Nu pot să adorm pe muzică.
E atâta liniște în jur...
Întotdeauna e liniște toamna.
Ce culoare or fi având ochii ei ?
Nu răspunde...
De ieri vreau și eu să atârî de tavan,
Să-mi cadă penele
Și să nu te mai aștept,
Să nu te mai caut.
Să mă întreb doar: “Ce mai face Dumnezeu?”...
Atât.

***

Azi-noapte a plouat torențial-
cu stele.
Prin tavan
cerul picura puțin câte puțin,
să ne mai umple sufletul cu ceva.

Nu mi-am dat seama niciodată
că toamna suntem atât de singuri.

Știu că m-ai aruncat în cutia aceea
cu “Lucruri pierdute”.
Nu-i nimic.
Bănuiam eu că au și ele un loc al lor,
dar nu mi-am imaginat că voi găsi aici atâtea
vise.
Ce-i drept, sunt mici;
le numărai viața pe degete.
Spuneați:
“Tu vei trăi un zâmbet și două îmbrățișări,
tu vei trăi un sărut,
tu vei trăi o zi de mai...”

Și tot așa.

Degetele mele nu numără vise.
 Abia dacă mă pot număra pe mine.
 Două jumătăți de suflet care nu formează
 niciodată unul,
 un ochi undeva în cer,
 alți doi undeva pe pământ
 și altul sculptat în piatră,
 în memoria celei ce
 “A fost cândva o inimă” ,
 o gură pentru cuvinte,
 însă pentru sentimente n-am găsit niciuna,
 Așa că tac.
 De aici numărătoarea devine complicată.
 O lăsăm așa.

Azi-noapte a plouat torențial-
 cu stele...

***

Și-am stat amândoi în povești până spre
 dimineață
 Când era deja timpul să mă trezesc din vis
 Și să îmi citesc corespondența.
 Expeditor: Realitatea.
 Mi-a spus cândva că mă urăște:
 Prea mă țin scai de ea,
 Și-ar vrea din când în când să respire,
 Dar fără mine.
 Și totuși,
 Ea e cea care jonglează cu visele mele până se
 sparg.
 Ziua nu e altceva decât o colecție de cioburi
 Și bucățele de DA și de NU.
 Îmi era mai simplu să fie DA-urile în dreapta
 Și NU-urile în stânga,
 Să stai în dreapta mea
 Și să am siguranța că acela e locul perfect
 pentru mine.
 Dar aici mai plouă uneori...
 Și bate vântul,
 Iar cerneala capătă formă de teamă,
 Culoare de teamă.
 Mi-am uitat curajul sub pernă.
 Încă mă gândesc la cioburi,
 Și se agață de mine scame de leri și de Mâine.
 Ce se întâmplă cu secundele dintre noi ?

Probabil așteaptă și ele să spun
 Ceea ce n-am reușit să le spun deocamdată,
 Pentru că în orașu-acesta încă plouă
 Și nu îmi rămâne decât un ceva- aș putea să
 spun: suflet-,
 Pătat cu cerneală.
 Eu tot aș vrea să stai în dreapta mea
 Și, pentru că nu e nimeni în stânga,
 Să știi că acela e locul perfect pentru mine.
 Ar putea ieși ceva din asta,
 Dar în locul curajului
 Au venit cu mine doar: “poate”, “nu știi”,
 “cred”...
 Și e păcat. Îți șade bine-n dreapta.

***

Azi n-am să-ți spun prea multe.
 Promit să fiu scurtă-
 Ca o minciună.
 Știu că secundele cad peste tine
 Și nu-ți ajunge timpul să le numeri.
 Așa că azi n-am să-ți spun prea multe.
 Sufletul meu abia se mai simte.
 Ieri, la micul dejun, mi-a cerut sentimente cu
 miere,
 Dar s-au terminat sentimentele săptămâna
 trecută,
 Când ți-ai amintit cât de mult îți plac stelele
 Și ai plecat.

Sunt singură și mă agăț de tavan ca de o
 speranță.

E frumos aici, sus...
 Mă mint așa, ca să mai cred în ceva,
 Căci nici iubirea nu mai e ce-a fost,
 Nici Moș Crăciun.
 Am auzit că va fi reducere la inimi.
 [De parcă ar conta.]

Azi n-am să-ți spun prea multe- așa era vorba.
 Mi-am amintit de tine din întâmplare
 Și m-am gândit să te salut.
 Știi că nu-ți ajunge timpul să privești înapoi.
 Înțeleg. Așa se întâmplă cu visătorii,
 dar nu te speria. Nu te urăsc.
 Sentimentele s-au terminat săptămâna trecută...

De veghe printre povești

“Dar noi nu suntem
decât niște picături de durere și zâmbet
care au căzut pe pământ
și, neavând unde să mai cadă,
se plimbă printre fluturi.”

Așa se încheiau toate poveștile mamei
care începeau cu
“A fost odată un prinț,
un crai...”
Au fost degeaba.

De ieri și până azi au trecut atâtea povești,
încât din firul lor aș putea să-mi croșetez
speranțe-
va fi o iarnă grea.

Oamenii-și vor pune visele pe foc -
singurele care le-ar mai putea încălzi sufletul-
și vor cădea din cer atâția îngeri,
dar pentru că pământul e plin,
vor trăi în copaci,
urmând să înflorească într-o primăvară-
nu știu care.

Mai există primăvara?

Unii spuneau că s-ar fi sinucis într-o noapte,
alții că, rătăcind, a fost călcată de o mașină,
care era prea ocupată să fumeze.
Accidentul s-a petrecut pe trecerea timpului,
dar nimeni nu știe că mașinile sunt daltoniste.
În fine.

Câte zile mai sunt până la fericire ?

345 ; doar 345 de zile...

***

Câți oameni înseamnă o familie?

Bunica tot croșetează povești
De pe vremea când fericirea
Încă trăia printre oameni;
Mihai își lipește ochii de geam
Și visează să ajungă și el mare într-o zi -
Nici măcar ursulețul Teddie nu-l mai ascultă;
I-a spus cândva bătrânul Matei
Că oamenii mari iau cuvintele și fac din ele
Mașini, case, orașe întregi,
Dar nu i-a spus că în orașele lor e frig
Și zâmbetele nu cresc în copaci -

Ele stau pe rafturi în magazinele cu păpuși
Care funcționează de luni până vineri
Între orele 8:00 - 22:00;
În rest, oamenii se mulțumesc cu uitarea.

Alina pictează în fiecare zi
Câte o pată de iluzie:
Puțin albastru, puțin verde
Și uite c-au căpătat și speranțele un contur.

Mai sunt câteva suflete,
Dar despre acestea nu știu decât
Când pleacă și când se întorc -
Atunci își izbesc întreaga viață de pereți
Și trântesc ușa.

Totuși...

Câți oameni înseamnă o familie?

Dragă Decembrie

Am crezut dintotdeauna
 Că oamenii zâmbesc cu sufletul.
 Orașul însă e invadat de păpuși
 Cu zâmbete mângălite din fabricație
 De la o ureche la alta,
 În timp ce oamenii plâng ca nebunii
 Pe la colțuri de stradă,
 De-a încolțit tristețea
 Și-a început să se cațere
 Pe ruinele poveștilor cu îngeri.
 Ieri a fost ultima oară când ne-am privit în
 ochi.
 Am stat amândoi față în față,
 Cu inimile pe masă -
 Din nou aceiași copii
 Care știau cândva să deseneze fericirea.
 El arunca în mine cu vise,
 Îmi spunea că lumea e la doi pași
 Și că aripile noastre vor fi suficient de
 puternice
 Cât să ne poarte într-o zi.
 Eu aruncam în el cu tăcere
 Și cred că niciodată nu l-am ucis mai brutal
 Ca atunci.
 S-au spart toate secundele dintre noi
 Și s-au făcut cioburi,
 Ca toate amintirile de altfel.
 Război și Pace
 Decembrie,
 Ține-mă strâns în brațe
 Și fredonează-i inimii mele
 Un cântec de leagăn -
 Poveștile mor
 Seara, înainte de culcare.

***

Am auzit că se vând îngeri -
 la set sau la bucată -
 că tot vine Crăciunul
 și, vorba aceea, trebuie fim mai buni.

Am spart pușculița cu visuri,
 le-am sortat
 și am decis soarta lor:
 unele vor muri -
 s-au umplut de praf,

nu mai sunt bune de nimic -
 altele vor sta pe lista de așteptare
 încă un Crăciun
 sau două
 sau chiar mai multe,
 și poate ne vom încumeta
 să împlinim vreo patru anul viitor.

Să plouă cu zâmbete! ai spus,
 dar în lumea asta nu există astfel de ploi.
 Nu știi tu că toate stau lipite de cer
 și se aprind seara
 atât cât să ne amintească
 ce frumos au murit?

Și dacă vor cădea într-o zi?

Zâmbetele nu cad, Simina.
 Poate-ți va crește sufletul
 și va ști să te poarte până la ele,
 dar zâmbetele nu cad.

Și dacă-i voi scrie Moșului?

Moșul? E un mit.
 Miturile nu știu să îndeplinească dorințe.

Oamenii nu mai cred în cred Moș Crăciun.
 (Mă-ntreb dacă au crezut vreodată.)
 Ei se agață singuri de noapte
 și așteaptă să le curgă stele prin vene
 și să urce pe brațele lor
 până la Dumnezeu.

Sunt niște proști.
 Visează mai mult decât trăiesc
 și stau la rând să cumpere îngeri.

Crăciun fericit!

Lorena Copil, cls. a XI-a D

Anotimpul de lalele

Tu-aștepti să cadă flori din cer
Ca să crezi că-i primăvară
Și eu îți spun mereu, mereu
Că am zărit un ghiocel
În drumul tău...

Număr ceasuri de-ntâlnire
Ca să cred c-a fost cândva
O frântură de poveste...

Și privești în gol fereastra
Să zărești pe undeva
Anotimpul de lalele.

Vezi ceva ?...

Tabita Cizmar, cls. a XI-a G

Nu mai există noi

Știam ca într-o zi vei pleca,
Și mult timp nu te voi revedea,
Iar ochii mei de dorul tău vor lăcrima.
Credeam că tu, acolo departe, vei suspina
Și că dragostea noastră nu se va destrăma.

Eu te-am iubit, tu m-ai iubit,
Pașii noștri într-un dans s-au unit.

...Azi vii înapoi iubitor, dar nu mai există NOI.
Totul s-a terminat atunci când ai plecat.

Turos Bettina, cls. a X-a B

Decor

Ploaia sărută blând filele mângălite de mine,
picurii încrețindu-mi gândurile toate. În sunet
de toamnă îmi acordez penița. Ca firele de iarbă
se înalță iluziile mele, unduindu-se ușor în suflul
vântului.

Azi picură din cer, pe oglinda sufletului meu,
lumina... și tresar. A lovit cu trosnet un nor ce
plutea pe albastrul sufletului meu, un gând. Și
pe cât încerc să-i dezleg ițele, îmi dau seama că
trag de ele, gata să le rup... Dar știi... Privesc
spre cer... Soarele nu e umbrit decât de o inimă
înnorată.

Cad frunze vlăguite ca puful, împletindu-mi la
picioare cald veșmânt. Amețite de-atâta frig se
lasă purtate de mâini invizibile care le așează
blând pe un pământ rece...

În văzduh soarele își măsoară fruntea cu o rază
de lumină. Cad picuri... Ochii mei seamănă a
boabe de rouă... Am adunat în pumnii mei
lumină.

Tabita Cizmar, cls. a XI-a G

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Discoteca din ghiozdanul meu

Într-o zi de joi, după ce am venit de la școală, m-am întins puțin pe pat și, fără să-mi dau seama, am ațipit. Radiera din ghiozdanul meu, Maliender, veghea și, când a văzut că eu dormeam, a mers să dea raportul :

-Atențiune, atențiune! Avem timp să facem ceva necuvenit!

Toate celelalte rechizite s-au adunat la o Conferință Rechizitală pentru a hotărî ce să facă în timp ce eu dormeam.

-Oh, eu spun să dăm o petrecere! zise creionul pe nume Naleira.

-Nu se poate! Știți cu toții că nu avem voie, adică este interzis să dăm o petrecere fără motiv! zise președintele Alcarin.

-Alcarin are dreptate. Eu zic să facem o discotecă, având motivul următor: "Azi, optainer zeceiner domaze, organizăm o discotecă pentru că stăpâna noastră, Salma, a ațipit, și zic să profităm de ocazie", zise stiloul Prudencilă.

-Suntem de acord, zise Alcarin, nu-i așa?

- Da, da, suntem!

-Bun! Prudencilă, fă-mi într-o oră certificatul ARM (Adeverință Rechizitală Motivată).

-Sigur, Alcarin! Zise Prudencilă.

-Așa! Naleira, te ocupi cu organizarea discotecii. Maliender, tu faci mâncarea împreună cu Letnaivia, ascuțitoarea. Alfenser, tu și Corectnain vă ocupați de ornamente și restul, faceți curățenie în sala Muribundală.

-Am înțeles, Alcarin!

-Începeți!

S-au apucat de treabă...

La ora netvainzer, ora nouă, totul a fost pregătit.

-Sunteți gata? Să înceapă petrecerea! Descoincer de micozden!

Totul era foarte frumos până când a apărut Carila Albistra cu gașca ei.

-Prudencilă, ai făcut certificatul AMN (Adeverința Musafirilor Nepoftiți)?

-Da, cum să nu?

-Trebuie să-l semnez!

Și și-a făcut sengoinzerul și apoi au fost primiți

și Carila Albistra cu gașca ei.

S-au distrat de minune până la ora cincoincer dimineața.

Când m-am trezit, totul a fost neschimbat, mi-am făcut ghiozdanul și am plecat la școală. Era data de 19. X. 2010, în limba Rechizițională netvainzer zeceiner domaze.

Al Raefaei Salma, cls. a VI-a

Dansul frunzelor

După o vară toridă, soarele și-a pierdut puterea, razele sale nemaiputând încălzi ființele vii ale naturii. Acestea s-au ascuns în căsuțele construite pe timp de vară, căsuțe ce le protejează de vânturile și picurii de ploaie mici ai toamnei.

Frunzele multicolore ale copacilor au fost atinse de răceala toamnei, căzând la pământ într-un dans mirific.

Se prind îndrăgostite de mâini, dansând un vals specific lor, un vals în ritmul sunetelor scoase de crengile copacilor prin care trece vântul ca un domnitor, punându-și la pământ supușii.

Doar o frunză singură nu-și găsea calea spre pământ, zburând deasupra tuturor. Dintr-o dată întâlnește o buburuză:

- Hei, frunzo! Ce cauți aici? Te-ai rătăcit?

- Păi, pot să spun că da! Dar tu? N-ar trebui să fii ascunsă-n cămăruța ta?

- Ba da, dar mă simt atât de singură... Am ieșit în căutarea unei prietenii.

- Ce trist! Dar la fel este și soarta mea! Sunt singură acum, nu am pe nimeni.

- Atunci, hai să fim prietene, frunzo! Te duc la mine în cămăruță și-ți construiesc și ție un pat. O să-mpărțim totul!

- Ce frumos ar fi! Dar tu nu știi...

- Ce nu știi?

- Nu știi că sfârșitul meu e aproape, că mă voi ofili.

- Tu te vei ofili, dar prietenia noastră niciodată! Vom petrece cât timp vom putea împreună, iar după aceea vom păstra amintirea

unei prietenii de suflet și nu ne vom mai simți singure niciodată!

- Ai dreptate! Voi mai dansa o dată dansul frunzelor, apoi îl vom dansa împreună și vom simți magia toamnei!

Frunza și buburuza au rămas cele mai bune prietene și, chiar dacă frunza s-a ofilit, prietenia lor nu s-a stins, iar în sufletele lor au rămas amintirile magice ale acelei întâlniri.

Giulia Lung, cls. a VI-a

Dor de frunze

Este iarnă.

Fulgii de nea se așează pe pământul rece, formând o plapumă groasă și albă, care acoperă munții și văile, se așterne pe acoperișurile caselor și pe zarea îndepărtată. Totul e alb, orașul părând o fantomă. Boabele de-argint sclipesc pe cerul mov, plin de nori cu furtuni nesfârșite de zăpadă. Toți copacii au căpătat o culoare albă, sclipitoare. Țurțurii atârnă de crengile lor subțiri, despuiate de frunze. Râurile sunt înghețate și ele. În fiecare seară, luna, plină ca o portocală, răsare pe cerul noros.

Păsările călătoare au plecat de mult în țările calde. Vrăbiile se învârt pe lângă casele oamenilor, așteptând să primească grăunțe drept hrană. Alături de ele, se bucură de mâncare și sticleții. Vulpile șirete își încearcă norocul, stând la pândă, până când ceva apetisant le iese în cale, șoimii urmăresc cocoșii sălbatici, bufnițele, ca întotdeauna, sunt în căutare de șoareci și iepuri.

Copiii sunt singurii care nu iau în seamă frigul care le înroșește nasul și

le îngheață mânuțele. După o zi de distracție afară, în zăpadă, tot ce-și

doresc e să o ia de la capăt și în zilele următoare.

Fulgii continuă să cadă din cer ca frunzele aurii pe timp de toamnă. Lalelele multicolore, trandafirii roșii ca sângele, lăcrimioarele albe ca neaua, albastrelele și multe alte flori

arătau superb în grădinile și parcurile orașului. Dar toate acestea vor reveni odată cu primăvara. Acum, orașul e colorat doar de râsul zglobiu al copiilor. Până atunci, să simțim magia iernii și sa ne bucurăm de frumusețile ei.

Iarna este un anotimp minunat!

Giulia Lung, cls. a VI-a

Aventurile Uraniei

Odată, cu mult timp în urmă, o mamă fără suflet a adus pe lume o fetiță frumoasă ca cerul și pământul. Mama nu-și iubea fetița, ci dimpotrivă, o ura. Așa că i-a pus numele Urania, acest nume veninos de la ură.

Era o fetiță jucăușă, cuminte și ascultătoare, în ciuda faptului că avea o mamă care ura tot ceea ce-i cuprindeau privirile

Anii treceau foarte repede și Urania a ajuns o domnișoară frumoasă, că nici chipurile de pe întreaga planetă la un loc nu puteau forma frumusețea ei.

Într-o zi, Urania s-a gândit să-și ia puțină mâncare, haine și apă și să pornească la drum. A tot mers până când a ajuns la un lac imens. Acolo a întâlnit un copil.

-Bună! Eu sunt Urania. Tu cine ești ?

-Bună ! Eu sunt Tiafe. Ce cauți pe aici?

-M-am gândit să fac o mică plimbare prin lume.

-Drăguț, vrei să te trec dincolo?

-Da, sigur, mi-ar plăcea.

Și Tiafe a trecut-o pe Urania dincolo de apă, după care și-au luat rămas bun. Urania și-a continuat drumul până când a ajuns într-o pădure foarte deasă, în care te puteai pierde ușor. Acolo a întâlnit o bătrână pe nume Lebira.

-Ce cauți pe aici, copilă?

-Fac o mică plimbare prin lume.

-Interesant ! Vrei să te conduc dincolo de pădure?

-Da, mi-ar plăcea! Mulțumesc!

După ce au trecut pădurea, Urania și-a continuat drumul. A tot mers până când a întâlnit o vulpiță și în spatele ei o prăpastie adâncă.

-Salut! Eu sunt Echeira! Tu cine ești?
 -Bună! Eu sunt Urania!
 -Vrei să treci mai departe?
 -Da, aș cam vrea.
 -Pentru a trece dincolo, ai nevoie de mine.
 -Bine atunci !
 Și au trecut dincolo. Urania a tot mers până când a ajuns la capătul lumii.
 -Wow, e magnific! Ce priveliște frumoasă!
 Nu departe era un turn uriaș. S-a cățărat în turn cu ajutorul unei scări aflate în apropiere. Ajunsă acolo a întâlnit într-o cutie mică o albină.
 -Bun! Sunt Jemira! Sunt o albinuță magică!
 -Bună ! Sunt Urania ! Am venit să te salvez. Numai tu poți desface vraja aruncată de Ieranda asupra mamei mele. Mama mea mă urăște ! De aceea m-a numit Urania.
 -Te voi ajuta cu plăcere ! Nu credeam că va veni ziua aceasta !
 A luat-o pe Jemira și s-au întors acasă cu bine, iar Jemira a desfăcut vraja Ierandei. De atunci mama Uraniei și-a iubit și prețuit fiica.

Semnificația numelor :

URANIA = ură

TIAFE = afecțiune

LEBIRA = iubire

ECHEIRA = cumințenie

JEMIRA = magie

IERANDA = răutate

Al Raefaei Salma, cls. a VI-a

La „Ioan Slavici” e lumea mea mică

Aici este lumea mea mică,
 Aici este totul nou,
 Aici totul mă entuziasmează,
 Aici este locul cel bun.

Aici e o întindere mare,
 Aici sunt miresme de flori,
 Aici îți găsești bucuria,
 Aici, printre zeci de culori.

Aici sunt și eu un boboc,
 Dar voi deveni o floare,
 O floare încântătoare,
 O floare cu mii de culori.

Luana Erdös, cls. a V-a

Numai poeta

Scrisori peste scrisori,
Compuneri și compuneri,
Numai poeta știe
Ce bine e să scrie.

Cum soarele răsare dimineața,
Iar luna seara,
Numai poeta știe
Să scrie-o poezie.

Cu ochii blânzi ca de cățel,
Ea scrie ușurel.
Numai poeta știe
Ce bine e să scrie.

Și se uită-n zare
Și își spune tare:
„Scrie o poezie
Scurtă și cuprinzătoare!”

Luana Erdös, cls. a V-a

La „Crucea Caraiman”

La „crucea Caraiman” am fost
Și eu o dată-n viață,
Acolo m-am rugat
Să fiu ceva în viață.

Pe drumul „cruții Caraiman”
M-a zărit o bătrânică,
M-a oprit și m-a-ntrebat:
„N-ai o felie de pâinicică?”

Mătușă, mătușică,
Nu am nicio bucățică,
Dar haideți cu mine, că va fi mai bine
La „Crucea Caraiman”.

Luana Erdös, cls. a V-a

Toamna colorată

Frunzele moarte
Zac pe cărări
Și ne-aduc în dar
Mii de culori:
Galben, albastru,
Verde aromat,
Roșu ca mărul
Și roz parfumat.

Galben e mărul
Ce a căzut;
Verde e frunza
Care s-a rupt,
Iar roșul și rozul
Cel parfumat
Petale pierdute.
De cerul albastru
Eu n-am uitat
În nopțile mute.

Luana Erdös, cls. a V-a

Eu îți doresc în viitor

Privește spre mare,
Privește spre cer,
Privește în spațiu
Să ai un țel.

Învață la școală
Să devii cineva,
Nu lăsa soarta
Să facă ce vrea.

Eu îți spun doar atât:
Ca să fii
Mare poet,
Scrie poezii!

Luana Erdös, cls. a V-a

De ce iubim...?

“De ce iubim femeile?” Ce întrebare ciudată. Ei bine, Mircea Cărtărescu îi găsește un “pentru că”. De fapt, nu doar unul :

“Iubim femeile (...) pentru că le zâmbesc tuturor copiilor mici care trec pe lângă ele.(...)”

Pentru că se trag din fete.

Pentru că-și ojează unghiile de la picioare. (...)

Pentru că au un fel de-a rezolva problemele care te scoate din minți.

Pentru că au un fel de-a gândi care te scoate din minți.

Pentru că îți spun “te iubesc” exact atunci când te iubesc mai puțin, ca un fel de compensație.(...)

Pentru că iau viața în serios, pentru că par să creadă cu adevărat în realitate. (...)

Pentru că sunt femei, pentru că nu sunt bărbați, nici altceva.”

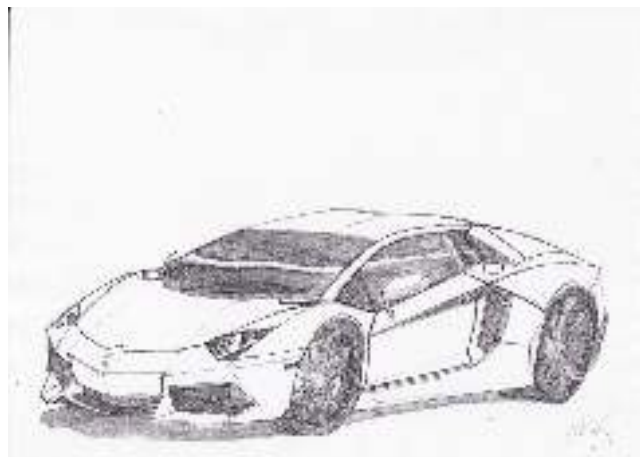
Iubirea... Ce poate fi mai frumos? Și când te gândești că poți iubi orice, oricât, oriunde... O rază de soare, o oră, un moment al zilei, o persoană, o pisică, un câțel, o amintire, un vers... O lume-ntreagă. Și am intrat în împărăția asta fără să știm “cu ce se mănâncă”. Însă ne place aici. Am putea găsi un “pentru că” și altor iubiri. Nu că iubirea ar avea nevoie de motive, ea pur și simplu există. Dar, să recunoaștem, noi avem nevoie de ele.

*De ce iubim Slaviciul?

“Slaviciul a însemnat pentru mine o a doua casă, un loc unde nu contează cum arăți, ci cum gândești și, în special, ce gândești.” - Mircea Suceveanu, XI C

“Pentru că din clasa a IX-a, de când

aparțin acestui colegiu, atât colegii, prietenii, cât și profesorii m-au inspirat și mi-au deschis multe orizonturi.” - Ema Didici, XI B

Grafică: Mihai Suceveanu, XI-C

*De ce iubim cățelușii ?

Pentru că sunt adorabili, pufoși și abia știu să meargă. Pentru că au burtica moale și ochii mari, nevinovați. Pentru că au năsul umed, sunt plini de energie și dau din codiță de fiecare dată când te văd. Pentru că întotdeauna te așteaptă. Pentru că pe măsură ce cresc, devin cei mai buni prieteni ai omului. Pentru că par să te înțeleagă din priviri.

*De ce iubim pictura, arta grafică?

Pentru că singurul pașaport spre lumea aceasta a culorilor este visarea. Pentru că înfățișează gânduri, sentimente, stări în forme neașteptate. Pentru că este o cale de evadare. Pentru că magia se naște în aceste lumi de pânză și culoare.

“Eu iubesc să desenez, deoarece așa îmi pot exprima gândurile pe o foaie A4. Pentru mine, desenul nu este doar o modalitate de a-mi petrece timpul liber,

ci și un refugiu pentru momentele de tristețe.”-

Mircea Suceveanu, XI C

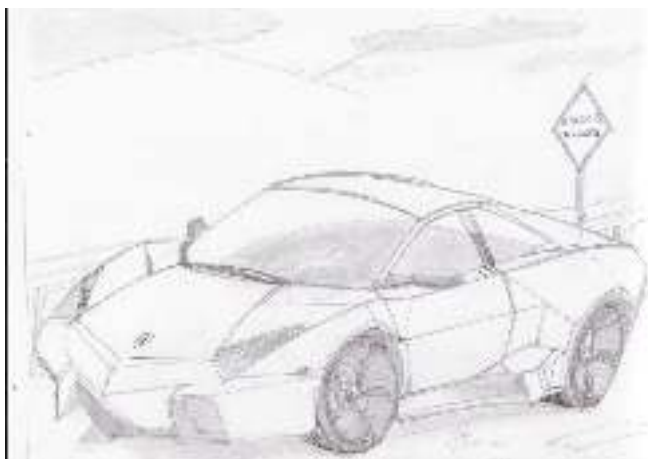
“Iubesc să desenez, fiindcă mă regăsesc în arta grafică și mi se pare minunat, un dar de la Dumnezeu, să poți face artă cu propriile mâini.”- Saadi Terk, X D

*De ce iubim sportul?

Pentru că e sănătos. Pentru că ne dedicăm lui TRUP și SUFLET. Pentru că este cea mai bună metodă de a ne înviora diminețile, de a ne menține în formă. Pentru că ne aduce împreună și ne învață ce înseamnă o ECHIPĂ.

“Sportul e o activitate care îți pune la încercare corpul și în aceeași măsură și mintea. Prin sport te poți descărca de toate energiile negative acumulate de-a lungul zilei.”

- Răzvan Avătăjiței, XI C

Grafică: Mihai Suceveanu, XI-C

*De ce iubim muzica?

Pentru că înseamnă mult mai mult decât ceea ce pare, pentru că ascunde sentimente, suflete întregi. Pentru că nu ține cont de politică, rasă, religie,

îmbrăcăminte. Pentru că nu înseamnă altceva decât viața însăși. Pentru că odată ce-ți pătrunde în suflet nu o mai poți scoate afară. Pentru că nu are nevoie de cuvinte ca să vorbească.

“Pentru că este scânteia ce aprinde dragostea.” - Adi, XI B

“Pentru că ne face să ne simțim liberi.” - Anonim

“Pentru că muzica este o formă de artă concepută pentru a exterioriza sentimente și trăiri interioare cu care ascultătorul se identifică sau pe care acesta le înțelege.” - Răzvan Bolba, XI C

*De ce iubim marea?

“Iubesc să mă trezesc dimineața, să trag draperiile și să visez la o plajă pustie pe care își face apariția trufașă soarele. Iubesc marea și tot ce ține de ea.”

- Cătălina Morariu, clasa a XI-a C

*De ce iubim băieții?

“Fragile și lipsite de apărare, simțim nevoia să fim protejate de cineva și cred că băieții sunt în măsură să ne ofere siguranță.”

- Georgiana Chiorean, XI D

Grafică: Mihai Suceveanu, XI-C

*De ce iubim zborul?

“Omul a fost conceput să trăiască și să își desfășoare activitatea pe pământ. Zburând, el sfidează legile Universului, cunoscând senzații care nu sunt concepute pentru el, deci inumane. Este foarte greu de descris în cuvinte ce trăiești când zbori.”

- Răzvan Bolba, XI C

Grafică: Mihai Suceveanu, XI-C

* De ce iubim timpul liber?

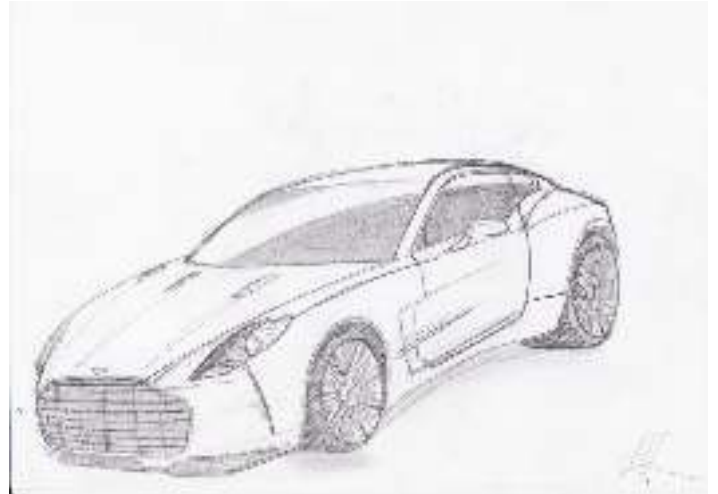
“După cum Platon spunea că iubim ceea ce ne lipsește, și eu iubesc timpul liber, deoarece am foarte puțin, ba uneori chiar deloc. În timpul liber putem fi cine vrem să fim. Ador timpul liber pentru că îmi place libertatea și am o problemă cu gestionarea timpului.”

- Leonard Pop, XI C

* De ce iubim weekend-urile?

Pentru că sunt cea mai frumoasă parte a săptămânii. Pentru că poți să dormi cât vrei, să te cuibărești în pățuc și să

nu ieși de acolo toată ziua. Pentru că nu trebuie să alergi să prinzi din urmă timpul pierdut. Pentru că sunt zilele TALE și numai ALE TALE.

Grafică: Mihai Suceveanu, XI-C

* De ce iubim iubirea?

“Pentru că simțim nevoia să fim înțeleși, să fim răsfățați. Viața e mai frumoasă în doi, de aceea trebuie să îi prețuim mereu pe cei de lângă noi.” -

Danusia Miclea, XI D

Așa că iubiți! Iubiți din toată inima!

Lorena Copil, clasa a XI-a D

Chemarea pădurii

E atât de devreme! Ceasul indică abia ora cinci. Toată lumea, mai puțin eu, pare să fie purtată pe aripile somnului, căci nu se vede sau aude nicio mișcare de vietate. Nu știu de ce m-am trezit brusc, de parca cineva m-ar fi strigat.

Deschid geamul și privesc cum mănunchiul de raze străpunge bolta care se leagănă asupra-mi. Aerul proaspăt al dimineții de vară îmi dă parcă o stare de amețeală.

Mă așteaptă o zi lungă, fiindcă sunt la bunici în vacanță, ceea ce presupune că trebuie să-i ajut la treburile gospodărești. În depărtare munții își etalează înălțimea lor cenușie. O șoaptă difuză mă cheamă parcă spre pădurea adormită. Mă decid să fac o plimbare în speranța că mă voi înviora.

Drumeția mea prin pădurea de stejari a început ca o aventură, ca o întâmplare de basm: parcă o făptură fabuloasă cu mii și mii de guri răsufla adânc peste viețuitoarele ei. Un aer cald și dens ca o plapumă, mă înconjura. Semiobscuritatea de sub coroanele dese dădea o enigmă cărărilor încâlcite pe care pășeam cu sfiala unei intruse. Verdele intens al frunzelor, chemările misterioase ale păsărilor cuibărite printre crengi, ciupercile rătăcite printre frunzele moarte, foșnetul uscat al acestora, toate aparțineau unei lumi ce trăia după legi nescrise, dar atât de bine conservate în memoria vegetalului ce mă înconjura!

Mi se părea în acele momente că numai eu eram pe lume, iar restul viețuitoarelor se ascuseseră de mine, însă mă înșelam. Deodată, am zărit o caprioară gingașă, ascunsă după un copac. Își ridică ochii și mă fixă cu o privire blândă, de parcă ar fi știut de la început că mă aflam acolo. Apoi se întoarse agale și dispăru încetitor printre copaci, nemaiapucând să mă apropii de ea.

Întâlnirea mea cu pădurea a fost un

moment unic, iar imaginea din acea zi o am și astăzi în minte. Chiar dacă am mai văzut de atunci și alte locuri, prima întâlnire cu pădurea s-a fixat în memoria mea afectivă pentru totdeauna și-i aud ritmic chemarea în sufletul meu, întebându-mă cu nostalgie, aidoma lui Eminescu:

”Unde ești, copilărie, cu pădurea ta cu tot?”

Tempe Raluca, cls. a X-a B

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

O experiență inedită

De multe ori suntem puși în situația de a rememora clipele fericite ale existenței noastre. Din păcate, ele se estompează cu trecerea timpului. Cu toate acestea, eu nu voi uita niciodată întâia mea vizită la muzeu.

Era vară, o zi minunată de vacanță... Căldura se revărsa peste pământul îmbălsămat de miresme. Împreună cu mai mulți prieteni am plecat să vizionăm lucrările unei expoziții de pictură. Până atunci nu fusesem niciodată la o galerie de artă. De aceea eram foarte timidă, speriată chiar, mai ales că era chiar ziua vernisajului. Îmi venea să mă întorc, să ies din sală înțesată de lume. Mă intimidau teribil

oamenii aceia care studiau cu un aer de cunoscători fiecare tablou, mai ales că informațiile mele în domeniul picturii erau destul de sărace. Ceea ce m-a oprit totuși a fost frumusețea culorilor, armonia lor. Era o multitudine de culori care-mi încânta simțurile.

Apoi l-am zărit. Tabloul acela mi-este și acum viu în memorie. De aproape se distingea în planul apropiat un cal. Aveam impresia că este viu și l-aș fi atins dacă n-ar fi fost atâta lume în jur. Era alb, cu coama despletită, cu ochi mari și inteligenți. Senzația de viață o dădeau mușchii încordați, iar în vinele lui parcă pulsa sânge.

M-am îndepărtat puțin de tablou și de-abia atunci am observat fundalul. În planul depărtat se contura un deal. Niște copaci răzleti în dreapta confereau proporție și echilibru tabloului. Culorile vii, cu nuanțe de verde, maro și roșu scoteau și mai mult în evidență maiestruozitatea superbului animal. Mi-am concentrat atât de mult privirea încât, la un moment dat, am avut senzația că pătrund în tablou, că fac parte din el. Nu pot să-mi explic ce-mi plăcea atât de mult.

Probabil că îmi amintea de zilele copilăriei când, în vacanțele de vară, eram la bunicii mei, care aveau și ei un superb cal. Îmi amintea de momentele în care îi mângâiam coama și-l dădeam cuburi de zahăr din palmă, sau cele în care îl călăream. Cât de multe amintiri îți poate provoca un singur tablou!

Această întâmplare mi-a deschis pasiunea pentru artă și m-a îmbogățit foarte mult din punct de vedere spiritual.

Tempe Raluca, cls. a X-a B

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Jocul și joaca

Jocul și joaca... sunt două cuvinte care îmi provoacă nostalgie, fiindcă le asociez de fiecare dată cu clipele fericite ale copilăriei, perioadă a vieții care nu se va repeta niciodată.

În primii ani, jocul ocupa un rol important în viața mea. Prin intermediul lui am cunoscut universul înconjurător care, la prima vedere, părea greu de descifrat. Fiind un copil, nu înțelegeam din ce pricină părinții mei erau mereu îngrijorați. În schimb, eu mă jucam cu păpușile, le schimbam hainele sau le construiam căsuțe, așadar trăiam într-o lume lipsită de griji și de suferințe, unde imaginația mea era nemărginită.

Cu timpul, joaca mea a devenit din ce în ce mai fructuoasă. Am început să nu mai acord o importanță atât de mare jucăriilor și am avut ocazia să cunosc alți copii de vârsta mea. Îmi aduc aminte cu bucurie de clipa în care am cunoscut-o pe prietena mea de atunci. Noi încercam să facem mâncare din frunze, din nisip sau petale de trandafir, dar bineînțeles nu obțineam mâncăruri ca și în viața reală. Îmi plăcea să mă joc de-a v-ați ascunselea cu ceilalți copii. Mă ascundeam după tufișurile dese, dar chicotelile mereu mă trădau.

Ajunsă în pragul adolescenței, importanța jocului a scăzut foarte mult. Acum trăiesc într-o lume în care nu jocul și joaca reprezintă elementele principale ale vieții, ci familia și prietenii, alături de care trăiesc momente de neuitat.

Ah!...Cât de mult îmi doresc să fiu încă o dată copil, să mă simt purtată de valul fanteziei, iar preocuparea mea principală să fie jocul, prin care să dau frâu liber imaginației și prin care să mă pot elibera de problemele din viața de zi cu zi!

Laczak Anita, cls. a X-a B

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Sunt cărțile plictisitoare?

Crezi că sunt cărțile plictisitoare? Ei bine, dacă răspunsul tău e pozitiv, atunci îți voi demonstra că nu ai dreptate. Cartea poate fi lumea ta paralelă, unde totul e posibil, iar imaginația nu are limite. Ea îți oferă posibilitatea să evadezi din lumea reală plină de haos și gălăgie și să te refugiezi într-o lume ideală, unde îți poți împlini toate visele. Probabil că ai mai auzit zicala: "cine are carte, are parte". Această expresie semnifică de fapt că o persoană care citește mult beneficiază de o serie de avantaje față de cei care nu citesc. Bineînțeles că avantajele diferă în funcție

de cartea pe care o citești.

Însă, indiferent dacă citești o carte de aventuri, de geografie, de istorie sau de dragoste, din oricare poți să dobândești cunoștințe noi și să ai o nouă viziune asupra lucrurilor. De exemplu, dacă citești o carte de aventuri, cu siguranță vei putea vedea cu ochii minții diferite orașe sau peisaje. Dacă citești o carte de istorie, te vei putea imagina în mijlocul războiului sau câștigând o bătălie. Dacă citești o carte de geografie, o să știi să te orientezi mai bine atunci când vei întreprinde o călătorie, iar dacă citești o carte de dragoste atunci vei avea parte de emoții, romantism etc.

Așadar, dacă dorești să evadezi din lumea cotidiană și să te refugiezi într-o lume a imaginației, atunci ceea ce ai de făcut e să mergi la bibliotecă și să împrumuți o carte.

Laczak Anita, cls. a X-a B

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Povești din grădina bunicilor...

La poalele munților, acolo unde se termină nesfârșita pădure de brad, există un singur salcâm, mare, înalt, vânjos, care la sfârșitul primăverii își scutură petalele îngălbenite ale florilor peste acoperișul și pereții albi ai căsuței.

Căsuța nu e tocmai o căsuță, ca să zic adevărul, dar nici prea mare nu e. E o casă deosebită... un orfelinat unde câțiva copii și-au găsit adăpost și îngrijire din partea a doi oameni buni și credincioși, foști profesori la școala din sat. Și aici trăia fetița...

Era blondă, ca orice fetiță din povești, frumoasă, cu cosițe aurii și ochi negri ca două nopți întunecate. O chema Anemona.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Povestea frunzei

Auzise vocea aceea în urmă cu două săptămâni, când geamurile căsuței erau larg deschise pentru ca lumina și căldura să pătrundă înăuntru. Soarele ardea tare, dar un vânticel adia plăcut, mângâind firele de iarbă din fața casei, florile și frunzele uscate de anul trecut care încă nu se prefăcuseră în humă.

Deși era mijlocul verii, Anemona simțea că era frig în sufletul ei și nu știa de ce. Ceilalți copii se jucau pe-afară, iar mama lor îngrijitoare făcea mâncare, în timp ce tata

hotărâse să tragă un pui de somn.

Anemona își sprijinise coatele pe pervazul ferestrei, uitându-se în văzduh la niște nori care se îndreptau amenințători spre soare. Fetița își imagină că soarele dădea din mâinile lui galbene încercând să oprească norii și avea o mină atât de hazlie încât izbucni în râs. De bucurie, ea își desprinse coatele de pe pervaz și, îmbrățișând ghiveciul cu trandafiri din față, îl trase aproape de inima ei și îi sărută petalele roșii ca focul. Bobocul era pe jumătate desfăcut, cu petale ca de catifea. Anemona îl privi printre gene și îi șopti cu un aer cochet, ca unui prieten drag:

-Ești foarte frumos... Nu vrei să fii prietenul meu?

Apoi adăugă pentru sine:

-Cred că o să vină o furtună...

Dar înainte să apuce să continue, o voce o completă:

-Una puternică și mare. Cred că ar trebui să mă duci înăuntru, altfel mă voi rupe.

Anemona privi în jur uluită, dar nu mai era nimeni în afară de ea. Dintr-o dată, o mulțime de voci răsunară aproape.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

O frunză veștedă, care, ca prin minune, căpătase mâini și picioare și ochi și gură, se ținea din răspuțeri de un fir subțire desprins din plasa unui păianjen în timp ce vântul o ridica într-un vârtej și striga cât o țineau plămâni:

-Ajutooor!!! Să mă dea careva jos de-aici! Am rău de înălțime!

-Iartă-mă, micuțo! se auzi șoapta suavă a Vântului, care se domoli puțin și o lăsa pe sărmana frunzuliță într-un lighean plin cu apă de ploaie, de sub jgheab.

Anemona observă că și Vântul are niște mustăți albastre, plete lungi și sprâncene stufoase.

-Pe cine faci tu micuță? se oțărî frunza, trăgându-și fustele invizibile. Nimeresc din lac în puț, de pe pământul acela uscat pe apa asta udă...

Auzind-o, firele de iarbă se aplecară de răs, iar una mai răsărită îi zise:

-Tu ce credeai, că apa e uscată? Frunzulițo, văd că nu prea ai cunoscut lumea.

-Hmm! se încruntă frunza, începând să plutească, într-un fel ai și tu dreptate. Nu cunosc lumea. Oare e cât tulpina pomului unde m-am născut?

Firele de iarbă se opriră din răs, iar florile încetară să se mai legene, deoarece și Vântul se opri în loc s-asculte vorbele frunzuliței morocănoase care acum devenise melancolică.

Și Anemona dorea să audă povestea frunzuliței, dar încă nici ei nu-i venea să creadă ce vede și ce aude, așa că nu zise nimic. Dar trandafirul, împodobit acum cu ochi, nas și gură se întoarse spre ea și îi spuse:

-Nu te teme, Anemona, ceea ce vezi o știi doar tu. Numele tău e-un nume de floare, iar Consiliul Naturii te-a ales pe tine pentru a ne asculta și a ne ajuta în situații de criză.

-Trandafirule... Deci tu ai vorbit înainte! Dar nu înțeleg... De ce eu?

-Pentru că ești mereu singură și ne iubești pe noi ca pe amintirea părinților tăi.

Din ochii trandafirului curse o lacrimă limpede precum cristalul.

-Îți mulțumesc că mă iubești și mă mângâi în fiecare dimineeață.

-Tăceți, se enervară două fire de iarbă. Vrem să auzim ce spune frunzulița!

-Ooo, dar nu e ceva deosebit, protestă, dorind să fie modestă, frunza. Pur și simplu am văzut

o primăvară, când mi-am ridicat capul din mugur. A fost o explozie <<BOOM>> și nu-mi credeam ochilor când am văzut atâta culoare, atâta bucurie și iubire, mai ales după ce am dormit somnul fără vise. Lângă mine a început să cânte o vrăbiuță, ne-a povestit despre iarnă, ce-o fi și ea...

Ei, am văzut că înfloreau și surorile-flori, tata era măr, așa mi s-a spus, am fost o familie fericită, ce-i drept, deși tata trăgea cam multă apă la rădăcini...

Vara, un roi de albine a poposit pe creanga unde locuiam și eu, dar, stăpânul livezii le-a închis într-un stup, m-am bucurat pentru că făceau prea mult zgomot, erau și arogante...

Aaahh, am văzut războiul dintre castraveți și busuioc. Oo, ce palpitant!!! Dar și amuzant...

-Știm, știm, au răs doi melci, totul a început când castraveții au făcut alergie la mirosul busuiocului și unul dintre ei a ajuns la spital, de-abia l-a tratat domnul doctor Mușețel. Și busuiocul a cerut Consiliului să fie mutat lângă stratul gladiolelor pentru că nu le plăceau vecinii, căutau pricină din orice...

-Furtuna!! Vine furtuna!! au stigmat două furnici grăbite în timp ce o pală mică de vânt le ridica șorțurile peste cap. Nerușinatule! Cum îndrăznești?? s-au oțărât cele două, luându-și boabele de grâu și fugind înspre mușuroi.

-Hai, nene Vânt, șoptiră două păpădii, vrem să auzim povestea frunzei...

-Îmi pare rău, micuțelor! șopti Vântul. Dar norii se grăbesc și... și eu. Chiar nu pot să mai stau.

-Nu e o problemă, afirmă frunzulița, de pe apa asta nu mă smulge nici Crivățul. Continuăm mâine povestea...

Trif Mihaela, cls. a XII-a E

Sensul vieții

Motto:

"În această lume suntem doar pelerini spre cetatea lui Dumnezeu"

(Augustin)

Căutarea sensului vieții nu constituie doar o problemă a filosofiei, ci și o necesitate elementară cotidiană. Imediat ce dobândește conștiința sinelui, omul se întreabă care este rostul vieții sale, iar prin răspunsul pe care îl dă întrebării acesteia își determină poziția față de fiecare din problemele parțiale ale cotidianului. Răspunsul satisfăcător la întrebarea despre sensul vieții creează maturitatea necesară corectei abordări a acesteia. Lipsa unui răspuns satisfăcător devine pricina de confuzie și provoacă focare permanente de incoerență și tulburare. Transformările continue ale opiniilor morale, sociale, filosofice sau de altă natură scot la iveală lipsa unui răspuns satisfăcător la întrebarea despre sensul vieții și descoperă profunda dorință de a-l afla.

În epoca noastră domnește o nemaivăzută incoerență în viziunea asupra vieții. Aceasta, desigur, este legată și de schimbările vertiginoase care s-au semnalat și se semnalează în lume. Omul, care înregistrează atât de multe succese în știință și tehnologie, eșuează în ceea ce privește căutarea sensului vieții sale.

Însă acest lucru, din punct de vedere creștin, nu este paradoxal, ci cât se poate de firesc. Câtă vreme societatea mai păstra anumite configurații stabile, omul mai putea găsi oarecare suporturi vieții sale. În societatea contemporană însă, totul se fărâmițează și se descompune, iar omul trăiește și exprimă fărâmițarea și descompunerea societății în viața lui personală și în relațiile lui sociale. Căutând autocomfirmarea și împlinirea prin sine, sfârșește în autodezmințire și pierderea propriei existențe; își sporește activitățile și mobilitatea pentru a-și confirma existența, își schimbă profesia pentru a încerca noi experiențe, își dizolvă familia, pentru a crea noi legături; călătorește în diferite puncte ale Pământului pentru a cunoaște lucruri noi și a-și umple golul ce există înăuntrul lui. Cu toate acestea însă, nicăieri nu găsește sensul vieții.

Sensul vieții se găsește prin raportare la obârșia

existenței, la Dumnezeu. Credința în Dumnezeu și recunoașterea iubirii Lui față de om dau sens vieții umane. Aceasta din urmă nu se epuizează în relațiile sociale ale individului, nici nu se reduce la biografia lui, ci se întinde și dincolo de ele. Îmbătrânind, omul nu își împuținează puterile și atât, ci se maturizează pe un alt plan decât cel fizic.

Omul care provine din nimic și se raportează la Dumnezeu nu își poate afla sensul vieții dacă îl caută înlăuntrul hotarelor lumii, care și ea provine din nimic. Câtă vreme se mărginește la lumea creată, este rob necesității naturale. Prin raportarea la Dumnezeu, se eliberează însă de această necesitate și se împlinește ca persoană. Așadar, limitarea la imanent- caracteristică omului epocii noastre-împiedică accesul la sensul vieții.

Viața prezentă și cea viitoare sunt organic legate laolaltă. Viața prezentă duce la cea viitoare, iar cea viitoare se întemeiază pe cea prezentă. Comuniunea cu Dumnezeu în viața de acum constituie condiția menținerii ei în cea viitoare. Această perspectivă a vieții umane introduce o modificare radicală a viziunii asupra lumii. Nimic nu poate fi considerat bun, dacă se limitează la lume și nu are legătură cu viața veșnică. Bogățiile, onorurile, sănătatea și viața însăși nu constituie, în ultimă analiză, bunuri în sine. Perspectiva creștină depășește hotarele lumii și ale timpului și se întinde în veșnicie. Toate câte se pot încadra în această perspectivă "spunem că trebuie să le iubim și să le urmărim cu orice preț", pe când restul "să le trecem cu vederea, ca pe unele ce nu au nicio valoare". Aprecierea lucrurilor cu criterii imanente dă la iveală subestimarea adevăratului sens al vieții, iar această subestimare ia proporții tragice când omul, deși cunoaște viața veșnică, este nepăsător față de ea și rămâne de voie prizonier celei trecătoare.

Lorena Gordea, cls. a XII-a F

Bibliografie: Georgios Mantzaridis, *Morala creștină*, Ed. Bizantină, 2006

<http://www.crestinortodox.ro/morala/sensul-vietii>

De ce iubim fotografia?

TUDOR DACIAN este elev în clasa a XI-a C, profil matematică- informatică, intensiv informatică. Deși este pasionat de fotografie nu a prea fost interesat să participe la concursuri sau alte evenimente extrașcolare care să-i pună în valoare talentul. Asta până anul școlar trecut, când s-a implicat într-un proiect al Asociației de voluntariat STEA pe tema prevenției consumului de droguri.

Proiectul a inclus și un curs de fotografie organizat de CPECA- "Față-n față cu drogurile", alături de alți elevi ai colegiului nostru. Finalitatea acestui curs a constat în editarea unui calendar tematic și într-o expoziție al cărei vernisaj a avut loc în holul Filarmonicii de stat și la care au participat, printre alții, reprezentanți ai Consiliului local, ai CPECA, ai Asociației STEA.

Apoi expoziția s-a mutat rând pe rând în mai multe școli sătmărene, încercând să transmită adolescenților un semnal de alarmă în ce privește riscul consumului de droguri, dar și un mesaj pozitiv despre alternativele de petrecere a timpului liber în mod constructiv. Tot de anul trecut, 2011, Tudor este membru al Asociației PRISMA a artiștilor fotografi sătmăreni.

„Pasiunea mea pentru fotografie a început de la o vârstă fragedă, de 10-11 ani. Îl vedeam pe tatăl meu cum venea acasă de la nunți, și ne arăta pozele făcute. Stăteam, nu ziceam nimic,

dar în gândul meu, undeva departe, vroiam cu orice preț să văd și eu cum e să faci o fotografie, cum e sentimentul să vadă cineva o fotografie și să te felicite.

Așa că, mai timid, mai cu tupeu, pe la 13 ani, am luat aparatul în mână și am început să fac poze. Primul meu aparat a fost un Sony DSC-R1, cu care tatăl meu mergea la nunți. Tot mă jucam cu el prin casă și pe afară. E de precizat că doar pe M trăgeam, asta fiind o condiție impusă de tata. El zicea atunci, și chiar și acum, că sindromul "pătrățelului verde" este o mare prostie.

Și așa, încet încet, pe la vârsta de 14 ani, a văzut și tata că îmi place, și ce s-a gândit? Să mă ducă și pe mine la o nuntă. Stăteam pe terasă la Viile Satu Mare și la un moment dat îmi zice: "Vii cu mine la nuntă sâmbătă?".

Era o nuntă mică, de vreo 60 de persoane, la un restaurant mic din oraș. Normal că am acceptat. Cu puține emoții a trecut prima nuntă, iar de atunci pot să spun că am acumulat o experiență cât de cât bogată, numărul nunților fiind peste 100.

Fotografia ca și artă am experimentat-o destul de puțin, din cauza faptului că eram ocupat cu albume pentru nuntă, și alte probleme. Timpul alocat fotografiei era ori pentru sedințe foto ori pentru retușuri în Ps. Probabil că la un moment dat voi aprofunda și mai mult fotografia artistică, momentan axându-mă pe cea "comercială", de nuntă. Aceasta este povestea mea, și sper că v-a plăcut!"

prof. Florica Suci

Turneul în Franța al corului „Adagio”

Am pornit într-o dimineață mohorâtă de vară, dar cu sufletele însorite, deoarece eram bucuroase că în acest turneu vom încânta Europa cu cântecele noastre.

Chiar dacă la plecare am avut parte de ploaie, am fost încrezătoare că vom prinde o vreme încântătoare, și așa a și fost!

Prima staționare a fost în Viena. Aici am trecut pe lângă primărie, unde vara este cinematograf în aer liber, am vizitat palatul Hofburg, catedrala Sf. Ștefan, iar a doua zi ne-am relaxat în parcul Prater, apoi am vizitat Shonbrunn-ul cu parcul său încântător și ne-am făcut numeroase fotografii în fața Fântânii lui Neptun. Pe drum spre Innsbruck ne-am oprit în Salzburg să vizităm casa natală a marelui muzician Mozart. După ce am vizitat Innsbruck-ul am trecut și prin Geneva, unde am zăbovit puțin pentru a vizita orașul.

În cele din urmă, în a treia zi am ajuns și în Franța, la Valence, unde am fost așteptați cu brațele deschise de către gazde care urmau să ne fie familii pentru șase zile. Aici am avut cinci concerte în mai multe localități, precum Bourdeaux, Saint Felicien, Valence, Chabeuil și Touloud, unde am fost extrem de apreciate pentru talentul nostru, iar în ultima seară, la sfârșitul concertului, francezii ne-au dăruit fiecareia câte un trandafir ca semn de recunoștință. La despărțire le-am oferit

gazdelor un mic suvenir românesc. După despărțirea de familii, ne-am îndreptat spre Cannes, unde ne-am minunat de luxul orașului, iar apoi ne-am oprit să ne bronzăm și să facem o baie în Mediterană. După un somn binevenit, am pornit la drum înspre Italia, la Verona unde am vizitat balconul Julietei și am trecut pe lângă amfiteatrul roman. Mergând mai departe, am ajuns și în frumoasa Veneție, unde am hoinărit prin oraș și am admirat capodoperele arhitecturale și faimoasele gondole, urmând ca a doua zi să pornim iar la drum. Ultima noastră oprire a fost în Ungaria, la Zala, unde ne-am petrecut ziua cântând, iar apoi distrându-ne ca după fiecare concert.

Acesta a fost turneul nostru din vara lui 2011 și locurile pe care le-am vizitat.

„Gașca” care a hoinărit prin Europa a fost formată din domni profesori Ileana și Ioan Petrovici, împreună cu elevele: Alexușan Alexandra, Borzaș Bianca, Contiș Anca, Mureșan Raluca, Terebeș Adelina, Turda Lavinia, Vlad Ioana și din foste absolvente ale liceului nostru.

Adelina Terebeș, Clasa a X-a G

Acest turneu se înscrie într-o serie de activități preconizate să se desfășoare prin parteneriatul pe care școala noastră îl are cu Asociația Trait d'union Valence-Satu Mare înființată anul trecut de colegii noștri francezi cu scopul de a susține financiar și moral colaborarea cu instituțiile de educație și nu numai din județul Satu Mare. Vă prezentăm mai jos ecoul pe care l-a avut turneul corului Adagio în Valence, așa cum a fost el descris în buletinul informativ al asociației franceze.

prof. Florica Suciu

***Echos de l'association Trait d'union
Valence-Satu Mare sur les concerts
soutenus par la chorale Adagio
août 2011***

Trait d'union Valence-Satu Mare 11 rue de la Forêt 26000 VALENCE 04 75 42 00 63

En juillet, nous avons accueilli pour une semaine la chorale Adagio en concerts partagés avec Croc'cadence, chorale de Chabeuil, le chœur universitaire de Valence, Ardéchants, chorale de Lamastre et A.D.E.L.A chorale d'Alixan.

Valence, 4 juillet parking Latour Maubourg *

Ces concerts, avec leurs moments de grâce, ont touché un public nombreux et chaleureux. Progressivement, la fatigue du voyage en car depuis Satu Mare s'effaçant, l'intensité est allée croissant au fil de la semaine, emportant l'enthousiasme, à l'église de Chabeuil par exemple.

Concert au temple de Bourdeaux, 5 juillet *

La formule de concerts partagés a permis des contacts entre chefs de chœur : Ioan Petrovici a pu ainsi échanger avec Benoît Barret et Daniel Pagliardini et lancer à chaque chorale rencontrée une invitation à participer en 2012 au festival Samfest de Satu Mare.

Concert du 8 juillet Eglise de Chabeuil *

Nous voudrions remercier d'abord toutes les chorales françaises qui se sont impliquées dans le projet, ont hébergé des choristes roumaines et préparé un moment convivial pour prolonger les concerts. Celui de Valence laissera des souvenirs mémorables par les trombes d'eau qui l'ont inauguré. A Chabeuil, Adagio et Croc'cadence semblaient ne plus pouvoir s'arrêter de chanter...

Notre souhait le plus cher est naturellement que les contacts établis en juillet puissent se poursuivre.

Valence Chapelle des Capucins 7 juillet *
D. Pagliardini, Ioan et Ileana Petrovici

Merci également aux municipalités pour l'accueil qu'elles ont su réserver à nos hôtes roumains ; partout ils ont pu se sentir entourés d'une réconfortante sympathie, chose essentielle tant ils sont préoccupés par l'image de leur pays en Europe. A Saint-Félicien le repas offert aux deux chorales avant le concert, à Touloud l'apéritif servi par les élus sont des gestes auxquels nous avons tous été sensibles.

Repas en plein air, Saint-Félicien (07) 6 juillet

Accueil à la mairie de Valence, jeudi 7 juillet *

Vu le rythme de la semaine, nous avons, à la demande de I. Petrovici, annulé les visites initialement prévues, notamment celle de Valence. Cependant quelques rencontres ont pu avoir lieu : au temple de Bourdeaux l'ancien pasteur a pu donner quelques explications à propos du protestantisme ; à Chabeuil la chorale Adagio, après l'accueil en mairie, a parcouru la vieille ville sous la houlette de l'ancien maire, M. Portal.

Les membres de l'association ont été impliqués de mille manières au cours de la semaine, tant pour l'hébergement que pour les transports, le ravitaillement et les repas du soir, les photos, la presse, l'accueil du public et... les concerts.

Nous ne sommes pas des professionnels, loin de là! et nous avons beaucoup appris. Tous, nous avons eu le sentiment que l'accueil d'Adagio correspondait exactement dans son esprit avec les buts de l'association.

Ne doutons pas que ce projet d'échanges entre les agglomérations de Valence et de Satu Mare suscitera ici et en Roumanie d'autres idées de rencontres.

ALIMENTAȚIE SĂNĂTOASĂ ȘI SPORT: UN STIL DE VIAȚĂ SĂNĂTOȘ PENTRU ADOLESCENȚI

Proiect finanțat din fonduri acordate de către Guvernul Norvegiei prin intermediul Programului Norvegian de Cooperare pentru creștere economică și dezvoltare sustenabilă în România.

E-mail: office@comunitate-sanatoasa.ms.ro

URL: www.comunitate-sanatoasa.ms.ro

BENEFICIAR:

COLEGIUL NAȚIONAL "IOAN SLAVICI" SATU MARE

DURATA PROIECTULUI

Aprilie 2011 - Iunie 2013

ECHIPA DE PROIECT:

- PROF. RAMONA VAGNER- COORDONATOR
- PROF. DANIELA ROGOJAN
- PROF. FLORICA SUCIU

PARTENERI

- Direcția pentru Sănătate Publică Satu Mare
- Inspectoratul Școlar Județean Satu Mare
  - Centrul de Prevenire, Evaluare și Consiliere Antidrog Satu Mare
  - Școala Generală Grigore Moisil Satu Mare
  - Grădinița cu Program Prelungit nr. 2, Satu Mare
  - Centrul Școlar pentru Educație Incluzivă, Satu Mare
  - Colegiul Național "Kolcsey Ferenc", Satu Mare

ARGUMENT

- creșterea alarmantă la nivel național a

persoanelor diagnosticate cu diabet și cu exces ponderal sau obezitate ;

- reducerea orelor de sport din programa școlară;
- la nivelul Colegiului Național "Ioan Slavici" - creșterea numărului de fumători, creșterea numărului de elevi supraponderali, în special fete (14-16 ani);
- alimentație nesănătoasă- consumul de alimente tip fast-food și băuturi dulci;
- stil de viață nesănătos, sedentar.

SCOPUL:

ADOPTAREA UNUI COMPORTAMENT SĂNĂTOS PRIN:

1. mișcare zilnică susținută- 60 de min/ zi;
2. consumul prioritar de apă, în detrimentul băuturilor dulci carbogazoase;
3. consum de legume și fructe proaspete;
4. consumul zilnic al micului dejun;
5. reducerea fumatului sau chiar renunțarea la fumat.

OBIECTIVE MĂSURABILE:

- creșterea cu 20% a elevilor care fac mișcare zilnică susținută,
- creșterea cu 40% a elevilor care consumă prioritar apă;
- creșterea cu 50% a elevilor care consumă legume și fructe proaspete;
- creșterea cu 50% a elevilor care consumă zilnic micul dejun;
- reducerea cu 50% a fumatului.

REZULTATE ANTICIPATE/AȘTEPTATE:

- creșterea cu 20% a elevilor care fac mișcare zilnică susținută,
- creșterea cu 40% a elevilor care consumă prioritar apă;
- creșterea cu 50% a elevilor care consumă legume și fructe proaspete;
- creșterea cu 50% a elevilor care consumă zilnic micul dejun;

- reducerea cu 50% a fumatului.

Pe parcursul activităților din proiect, ne așteptăm să obținem și următoarele produse finale:

- filmulețe educative realizate de Clubul de film al școlii ;
- expoziție finală de fotografii realizate pe parcursul proiectului;
- secțiune specială pe site-ul școlii;
- ghid de alimentație sănătoasă (broșură cu meniuri simple, dar sănătoase);
- fișe individuale de consemnare în care să se evedențieze consumul zilnic de alimente sănătoase și de apă.

GRUP ȚINTĂ:

Principal:

- 15 preșcolari cu vârste cuprinse între 3-5 ani;
- 25 elevi cu nevoi speciale cu vârste între 11-14 ani;
- Toți elevii colegiului (11-19 ani), în special 97 elevi din clasele de gimnaziu cu vârste între 11-14 ani și 200 elevi din clasele de liceu (dintre care 4 clase de profil pedagogic) cu vârste între 14-19 ani;

Secundar: parinți, profesori, comunitate, mass-media.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

ACTIVITĂȚILE PROIECTULUI:

- Activități sportive săptămânale organizate de Clubul sportiv CNIS;
- Participarea la competiții sportive;
- Monitorizarea indicilor de creștere a levlilor prin măsurători antropometrice bianuale;
  - Work-shop-uri trimestriale organizate la orele de dirigenție cu reprezentanții DSP și CPECA;
  - Sesiuni semestriale de informare a elevilor cu privire la o alimentație sănătoasă și la importanța activităților fizice zilnice, realizate de medicul școlii în colaborare cu cadrele didactice și cu reprezentanții CPECA și DSP;
  - Monitorizarea gradului de adoptare a comportamentelor sănătoase la grupul țintă;
    - Vizite și excursii tematice;
    - Filme educative realizate de către clubul de film "Clumsy-club";
    - Expoziție de fotografii;
    - Broșura de rețete culinare.

Balul Bobocilor

Am stat de vorbă cu zeii... Cum așa? Simplu: elevi ai claselor a XI-a C, a XI-a D, a XI-a E și nu în ultimul rând a XI-a G, cu ajutorul doamnelor profesoare Ionela Racolța și Ramona Vagner, au adus Olimpul printre pământeni, în cadrul Balului Bobocilor desfășurat în data de 18 noiembrie 2011, în clubul Insomnia.

Bobocii noștri au defilat în minunatele lor ținute, în chip de zeități ale Greciei Antice. Ne-au încântat de asemenea cu ținutele de zi și cele de seară. Am descoperit că până și zeii au hobby-uri, iubesc muzica, sportul, teatrul, visează la persoana ideală, un Făt-Frumos fermecător, athletic, o Ileana Cosânzeana cu simțul umorului. Întrebările jucăușe - proba surpriză - au adus o notă de haz acestei confruntări, reducând emoțiile concurenților.

Nici proba de dans nu a lipsit, micile noastre zeități dovedindu-și aptitudinile pe ritmuri de rock'n'roll, drum'n'bass, house și altele.

Cei de la Loga Dance au fost de-a dreptul superbi, performanța acestora fiind de necontestat. Tot în această atmosferă dansantă și-au făcut apariția câțiva membri ai trupei de dans No Name Crew : Diana Terk, Saadi Terk și Pop Gabor. Nu putem omite faptul că Saadi și Diana sunt elevi ai colegiului nostru. E bine de știut că se află printre noi atâția elevi talentați. Și pașii de dans ne duc încet-încet la muzică. Invitata serii a fost Paula Raț, cu un mini recital cuprinzând patru piese din repertoriul

internațional, alături de colegele noastre : Lavinia Turda, Karmina Pop și Lorena Copil. Întreaga seară a fost cuprinsă de magie, dans, muzică și multă bună dispoziție.

Elevii Carina Dunca și Raul Cardoș au fost desemnați câștigătorii mării confruntări din Olimp, fiind urmași de Andreea Megyesi și Tudor Buzea pe locul doi, iar pe locul trei s-a situat perechea Bianca Roatiș - Marian Lantoș. Aceștia le-au urmat Bolba Cristina și Szabo Patrik, care au obținut și titlul de Miss, respectiv Mister Popularitate, Cărăușan Cristina și Roland Șipoș și Stanci Romina și Viorel Sztan. Atmosfera s-a menținut și după terminarea concursului, întreținută fiind de DJ Yang.

Îi felicităm pe toți cei implicați în acest eveniment, pentru buna pricepere de care au dat dovadă!

Lorena Copil, clasa a XI-a D

De pe locul din față

28 octombrie, ora 7:15 dimineața. Într-un taxi care gonea nebunește pe străzi mă aflam eu, cu inima cât un purice, gândindu-mă: Am întârziat din nou. După aproximativ 10 minute, taxiul de un galben puternic a parcat în fața unui autocar în care toată lumea se întreba dacă mai am de gând să vin în excursia de vis care ne fusese promisă: trei zile în zona orașului Alba Iulia, cu cazare la o mănăstire așezată într-un peisaj de poveste- Râmeț, alături de profesorii noștri Ovidiu Fărcaș și Laura Pereș. Cobor din taxi și mă îndrept grăbită spre autocar. În graba mea mă împiedic de treptele acestuia și cineva mă ajută să mă stabilizez. Cu obrajii arzându-mi, ridic privirea în cautarea unui loc în partea din spate a autocarului, dar o voce mică îmi spune că toate au fost deja ocupate, așa că mă așez, ușor dezamăgită, pe singurul loc rămas liber cel din primul rând. Mai întorc o dată privirea, dar nu în semn de regret, ci pentru a observa zecile de perechi de ochi în care se observa nerăbdarea și entuziasmul. Însă cearcanele din jurul ochilor celor ce pornesc în excursie, îmi spun și ele că, în curând, liniștea va lua locul agitației.

După câteva ore, un glas, venit parcă din altă lume, îmi risipește ultimele imagini ale unui vis ce părea să fi durat o eternitate. Vocea aparține profesorului nostru de religie, care ne anunță că prima oprire va avea loc în câteva minute la salina din Turda. După ce ne

îmbrăcăm cu toate hainele groase de care dispunem, ne îndreptăm ușor amortiți spre intrarea din spate a salinei. Deschidem timizi ușa, din spatele căreia un aer stătut și rece ne izbește trupurile fragile. Un ghid apare de nicăieri și ne face cunoștință cu sălile din partea superioară a ocnei, printre care și sala ecurilor, unde fiecare vrea să-și demonstreze talentul vocal.

Suntem apoi lăsați să ne plimbăm după voia noastră prin acel loc atât de modern și de minunat. Cei mai mulți, tremurând de frig, au ales să ocupe băncile din lemn, însă cei mai curajoși nu s-au dat în lături de la o plimbare cu barca sau cu roata, care așteptau nerăbdătoare să fie puse în mișcare. Dar iată că această primă oprire se încheie și ne întoarcem zgribuliți în autocar. Spiritul de aventură ne este alimentat de următoarea staționare, cea de la mănăstirea Dumbrava, unde asistăm la slujba care ne aduce pacea de care aveam atâta nevoie, după care facem poze în micul, dar cochetul parc din fața mănăstirii. Urmează apoi un drum de aproximativ o oră până la Aiud, unde vizităm groapa comună a celor care au murit în temniță. Sentimentul care ne cuprinde este unul de profund respect, mai ales când auzim o parte dintre atrocitățile la care erau supuși deținuții în perioada regimului comunist.

Totuși, reintrând în autocar, tristețea se evaporă, de parcă nu ne-ar fi invadat nicicând, căci sentimentul de nerăbdare reîncolțește când ne gândim că, peste puțin timp, vom

cunoaște zona în care e așezată mănăstirea Râmeț. Mașina se oprește, iar noi suntem împărțiți în două grupuri, căci mănăstirea nu dispune de suficiente camere pentru noi toți. Coborâm pentru a patra și ultima oară din autocar, iar seara ce se lasă ușor ne întâmpină cu un peisaj nesperat de frumos, atât de frumos încât nuputeam să-mi iau ochii de la el. Doar gândul la drumul pe care îl vom parcurge pe jos, sub greutatea bagajelor, m-a făcut să mă desprind încet de munții înalți ce vroiau parcă să îmi spună povestea lor. Căci da, eu mă aflu în grupul care nu avea să înopteze la mănăstire.

Seara a curs cu o repeziciune neașteptată, încât mare ne-a fost mirarea când ceasurile indicau ora 4 dimineața. Ne-am îngrămădit atunci toți în pat, știind că alarma va suna în doar câteva ore. Astfel, sâmbătă la ora 8:00, mă aflu din nou în autocar, de data aceasta destinația fiind Alba Iulia. Am ajuns în scurt timp, și primul lucru pe care l-am văzut în acea zi ce promitea multe peripeții, a fost schimbarea gărzii: am văzut militari defilând cu pași mari pe ritmuri de tobă și alții care treceau călare, și totul m-a făcut să mă imaginez ca fiind o domniță din poveștile pe care mi le citea bunica în vremea copilăriei mele. După masa de prânz am colindat timp de două ore orașul, ceea ce ne-a făcut să uităm de oboseala datorată nesomnului din noaptea precedentă. Timpul s-a scurs mult prea repede în acel oraș căci, în scurt timp, ne vedeam în drum spre locul de cazare. Dar ziua nu avea să se sfârșească încă. Pe la ora 17:00 are loc o drumeție care ne pune tuturor sângele în mișcare. Mă bucur că am din nou ocazia să gust din nepământescul peisaj pe care îl dăruiesc entuziastă și aparatului de fotografiat. Lăsarea seriei ne aduce, odată cu ea, și sentimentul religios. Luăm parte la slujba maicuțelor de la mănăstire, care durează până aproape de ora 23:00. Cu pași mici ne întoarcem spre camerele noastre, unde oboseala își spune cuvântul, iar noi adormim chiar mai devreme decât ne doream.

Cea de-a treia și totodată ultima zi ne

găsește vioi și zâmbitori. După împachetarea bagajelor, grăbim pașii spre mănăstire, unde o maică binevoitoare ne povestește fragmente din istoria locului. Cei mai dornici de cunoaștere au posibilitatea să achiziționeze mici cărți unde pot afla amănunte în plus despre Râmeț. Timpul se scurge mult prea repede și ne vedem nevoiți să ne luăm rămas bun de la cei care ne-au găzduit în cele trei zile. Autocarul ne promite însă o ultimă oprire, cea de la mall- ul din Cluj. Aici luăm, bineînțeles, prânzul și trecem în revistă magazinele, ale căror articole ne fac cu ochiul. Dar iată că și această vizită ia sfârșit și ne vedem din nou așezați la locurile noastre, în autocarul pe care de acum îl considerăm cel mai important martor tacit al acestor zile încântătoare.

E târziu. Cineva dă tonul unui cântec, și voci se aud apoi de peste tot din jurul meu. Întorc privirea, și văd iar zecile de perechi de ochi. Doar că, de data aceasta, nu citesc în ei nici nerăbdare, nici entuziasm, ci bucuria că au ajuns să vadă în doar trei zile, toate acele minunății. Îmi întorc privirea, și în fața mea zăresc parbrizul imens care pare că cuprinde în el lumea întregă. Brusc, îmi pare bine că în dimineața de 28 octombrie am fost ultima care a ajuns la autocar căci, cine a mai văzut atâtea peisaje splendide printr-un geam atât de mare? Poate doar șoferul...

Veronica Pop, clasa a XI-a D

Interviuri neconvenționale cu profesorii noștri

Prof. Martin Constantin-director

1. Ați chiulit vreodată de la școală? V-a muștră conștiința pentru acel moment?

Sigur că am chiulit! Conștiința nu m-a muștră, mai periculos era cu dirigintele și tata. La 10 absențe numărate eram eliminat. La 30 exmatriculat!!

2. Dacă ați avea un copil de vârsta liceului, de ce i-ați recomanda colegiul Slavici mai mult decât alte licee din oraș?

Pentru că în topul liceelor, C.N.I este pe primul loc în județ (la distanță față de restul), pentru că la noi este mai multă disciplină, se lucrează mai mult și noi nu suntem un liceu de „fițe”.

3. Vă putem pune o întrebare personală, amuzantă, dar inocentă? Cum cucereați fetele în vremea adolescenței?

Problema cu fetele era importantă pentru noi. Le duceam la cinematograful, la competiții sportive (făceam atletism), în parc etc.

Prof. Alina Dragoș

1. Ați avut vreodată probleme cu profesorii când erați elevă?

Aici n-am să-ți spun ceea ce vrei să auzi. Îți voi povesti, în schimb, despre profesori extraordinari; unii, așa zice, providențiali, care mi-au marcat destinul, determinându-mă să aleg această meserie (atât în liceu, cât și în facultate). Și despre profesori, oameni simpli, dar de care m-am atașat, cu care păstrez și azi

legătura. Și da, dacă vrei să auzi, a existat o profesoară care m-a numit ani de zile „fetița din provincie”, eu fiind singura născută la țară din clasă. Dar am iertat-o de mult, și pentru asta, și pentru că, oră de oră, îmi studia situația notelor, întrebându-mă: „Cum se face ca ai luat 10 la biologie?” etc. Și am extras morala: am știut de atunci că nu voi face niciodată diferențe nedrepte între elevii mei.

2. Spuneți-ne ceva neobișnuit și secret care vă caracterizează (vise utopice, tabieturi, porecle, preocupări bizare)

Mă caracterizează lucruri obișnuite: îmi iubesc familia, iubesc soarele, natura, aerul primăvărat. Poate că neobișnuit e felul în care iubesc, cu devotament și daruire totală. Și iubesc în general copiii, chiar de când eram eu însămi un copil, cu atât mai mult acum, când eu am fost binecuvântată, devenind astfel mamă. Mă încarcă cu energie pozitivă orice zâmbet, orice vorbă caldă, mai ales că sunt impresionabilă, sensibilă (-uite un secret: de aceea fug de certuri!). Și încă unul, dacă vrei să golesc tolba: mi-e teamă de câini, chiar și de cei de talie mică (da, o experiență din copilărie).

În utopii nu cred; le consider seducătoare doar în prozele lui Kalfa; altfel sunt o fire realistă, sobră, și visele idealiste s-au limitat la perioada copilăriei când eram ferm convinsă că, dacă alerg tare de pe vârful unui munte, voi reuși să zbor...

Iar de tabieturi fug ca de ciumă; așa vrea să evit, pe cât se poate, stereotipurile, să nu funcționez ca un automat, să le pot rezerva și surprize celor dragi. Oricum, ei știu să mă „citească”.

Prof. Irina Florea

1. Există un loc în Univers care vi se pare seducător?

Tot Universul e seducător, e ca o pictură uriașă. Însă tot pe Pământ se află cele mai minunate locuri. Nu mă pot decide.

2. Povestiți-ne o întâmplare amuzantă din viața de profesor.

Eram în primul an de practică pedagogică, cu fetele la școala Grigore Moisil. Și ca profesor metodist, m-am așezat în spatele clasei, pe scaunul desemnat. Când a început ora de desen, învățătoarea m-a luat la rost că nu-mi ajut colegile să toarne apă în pahare. Credea că sunt practicantă. M-am ridicat și m-am pus pe treabă, confuză (nu prea știam cu ce se mănâncă practica pedagogică), până când o elevă i-a spus doamnei învățătoare că eu eram profesoara metodistă.

3. O culoare, o carte sau floarea preferată.

O culoare... nu mă pot decide. Toate! Și amestecă-le! O carte... Bulgakov: Maestrul și Margareta, apoi seria Harry Potter, Twilight, Singur pe lume, Ultima noapte de dragoste..., Atonement... O floare? Narcisa.

4. V-a plăcut școala ca elevă?

Da, mi-a plăcut școala, deși nu eram strălucită. Am excelat la unele materii și m-am târât la altele (MATE).

Prof. Simona Păcurar

1. Când v-ați îndrăgostit pentru prima dată?

Până la 17 ani, nu pot spune că am fost îndrăgostită, poate doar mici atracții.

2. Povestiți-ne o întâmplare amuzantă din copilărie.

Țin minte că odată, de 1 aprilie, am pus ceasul cu o oră înapoi și l-am trimis pe tata astfel cu o oră mai repede la servicii.

3. Ce doreați să deveniți când erați mică?

Când eram mică la această întrebare răspundeam în funcție de perioadă. Un timp am vrut să fiu medic veterinar, deoarece îmi plăceau mult animalele. Apoi voiam să mă fac criminalist, medic, căutător de comori, magician, iluzionist... de obicei filmele erau cele care mă influențau.

Prof. Ovidiu Fărcaș

1. V-ați gândit vreodată să îmbrățișați viața monahală?

Dacă mi-a trecut prin cap să mă fac călugăr... Pot să spun că da... însă pentru a fi călugăr trebuie să fii călugăr înainte de a fi îmbrățișat viața monahală; respectiv înainte de a fi depus jurămintele monahale. Or eu, cu toată dragostea, n-am reușit să mă ridic la un asemenea nivel de viață duhovnicească. A fost în vremea studenției mele, pe când contactele cu mediul monahal erau mai profunde, pe când îmi petreceam revelațiile pe la mănăstiri... curând însă aveam să-mi descopăr marea dragoste: activitatea la catedră. Copiii. Acum sunt fericit: am doi copii și pe lângă ei alte câteva sute. Împreună, cu toții alcătuiesc mănăstirea mea, în care zi de zi ating cerul: în ochii lor, în setea de cunoaștere, în inocența și considerația lor.

2. Dacă ați putea deveni invizibil pentru o zi, ce ați alege să faceți și de ce?

Dacă aș fi invizibil... n-aș fi încântat. Ar însemna să fiu singur. Să nu comunic. Fără celălalt, invizibilitatea în general nu ar avea valoare. Dar, ca să intru în jocul tău, aș prefera să fiu invizibil în compania baietelului meu, la grădiniță. Să mă conving și eu de ceea ce aud zilnic: am fost cuminte, am mâncat totul și am dormit singur.

Veronica Pop, cls. a XI-a D

Cel mai frumos discurs - Steve Jobs

Cine dintre internauți nu a auzit oare de Steve Jobs, unul din cofondatorii Apple? Moartea lui, la începutul lui octombrie 2011, a întristat o întreagă lume și a suscitată curiozitatea față de viața sa, de modul său de a gândi și de a acționa. El reprezintă nu doar un simbol al succesului, al visului american, un self made man admirat și respectat, ci mai ales un vizionar care a revoluționat tehnologia secolului XX.

Mai jos vă oferim transcrierea discursului rostit de Steve Jobs, la 12 iunie 2005, la ceremonia de absolvire a studenților Universității Stanford, discurs care oferă unele răspunsuri în ce privește destinul său de excepție și care, în egală măsură, ne îndeamnă la meditație pe fiecare dintre noi...

„Sunt onorat să fiu cu voi astăzi, în ziua plecării voastre de la una dintre cele mai bune universități din lume. Eu n-am absolvit niciodată facultatea. Ca să fiu sincer, acum e momentul în care m-am apropiat cel mai mult de o absolvire. Și vreau să vă spun astăzi trei

povești din viața mea. Atât. Nu cuvinte mari. Doar trei povești.

Prima poveste este despre unirea unor puncte. Am renunțat la Facultatea Reed după doar 6 luni, dar am stat aproape de facultate pentru încă 18 luni înainte să o părăsesc definitiv. De ce am renunțat? Totul a început înainte ca eu să mă fi născut. Mama mea biologică era tânără, absolventă necăsătorită de liceu, așa că s-a hotărât să mă dea spre adopție. Și a simțit foarte tare nevoia să mă încredințeze unor absolvenți de facultate, așa încât lucrurile păreau stabilite dinainte pentru mine să fiu adoptat de un avocat și de soția lui. Numai că atunci când am apărut pe lume, ei s-au răzgândit și au considerat că-și doresc o fetiță. Așa că părinții mei, care erau pe o listă de așteptare, au primit un telefon în mijlocul nopții prin care erau întrebați dacă doresc să adopte un băiețel. Mama mea biologică a aflat mai târziu că mama adoptivă nu absolvise niciodată facultatea și că tatăl meu adoptiv nu absolvise liceul, așa că a refuzat să semneze actele de adopție. S-a răzgândit doar câteva luni mai târziu, când părinții mei adoptivi i-au promis că o să mă trimită la facultate.

Și, 17 ani mai târziu, chiar m-au trimis. Dar am ales în mod naiv o facultate care era aproape la fel de scumpă ca și Stanford și toate economiile părinților mei s-au evaporat pe plata studiilor mele. După 6 luni, n-am mai văzut valoare în acele studii. N-aveam nicio idee despre ce să fac cu viața mea și nicio idee despre cum m-ar putea ajuta facultatea în viață. Și m-am văzut la facultate, cheltuind toți banii pe care părinții mei îi strânseseră în toată viața lor. Așa că m-am hotărât să renunț și să am încredere că până la urmă toate lucrurile se vor dovedi a fi ok. Eram cam speriat la acea vreme, dar, privind înapoi îmi dau seama că a fost una dintre cele mai bune decizii pe care le-am luat în toată viața mea. Minutul în care am renunțat m-a ajutat să nu mai merg la cursurile care nu mă interesau și să merg la cele care mi se păreau utile.

N-a fost chiar totul romantic. N-aveam o cameră în care să dorm, așa că dormeam pe

podeaua camerelor prietenilor. Am returnat sticle de Cola pentru cei 5 cenți pe care îi primeai pentru fiecare sticlă. Și am mers în fiecare duminică seara cei 7 kilometri până în partea cealaltă a orașului, doar pentru a beneficia de o masă gratuită la Templul Hare Krishna. Mi-a plăcut la nebunie. Și toate lucrurile acelea care mi-au stârnit curiozitatea și intuiția s-au dovedit a fi neprețuite în viitor. Să vă dau un exemplu: Facultatea Reed avea la acea vreme cel mai bun curs de caligrafie din SUA. În tot campusul, orice poster, orice titlu și orice indicator erau superb caligrafiate. Pentru ca renunșasem și nu mai eram obligat să merg la cursurile normale, am decis să merg la cursul de caligrafie și să învăț cum să scriu frumos. Am învățat despre tipurile de fonturi, despre varierea cantității de spațiu dintre mai multe combinații de litere, despre ce face caligrafia să fie o artă. Era frumos, demn de ținut minte, subtil artistic într-un mod în care știința nu poate explica. Și am găsit acest lucru fascinant.

Bineînțeles că, la acea vreme, cursul în sine nu avea niciun fel de aplicație practică în viața mea. Dar 10 ani mai târziu, când am dezvoltat primul Macintosh, mi-am amintit toate acele lucruri. Și le-am integrat în Mac. A fost primul computer care a folosit fonturi

extraordnare. Dacă n-aș fi renunțat la celelalte cursuri și dacă nu as fi avut astfel timp să merg la cursul de caligrafie, Mac-ul n-ar fi avut niciodată mai multe tipuri de fonturi și un scris atât de bine proporționat. Și din moment ce Windows doar a copiat Mac-ul, e foarte probabil ca niciun fel de computer să nu fi avut astfel de fonturi.

Dacă n-aș fi făcut niciodată cursul de caligrafie, poate computerele personale n-ar fi avut fonturi atât de frumoase ca acum. Bineînțeles că la acel moment, tânăr fiind, era imposibil să unesc punctele. Dar câțiva ani mai târziu, imaginea a fost cu mult mai clară. Așa că nu poți uni punctele dacă privești în viitor. Poți să le unești doar dacă te uiți înapoi în viața ta. Trebuie doar să ai încredere că punctele se vor uni cumva în viitor. Trebuie să ai încredere în ceva - instinctul tău, destinul tău, viața ta, karma, orice altceva. Abordarea asta nu m-a lăsat niciodată baltă și a făcut diferența în toată viața mea.

A doua poveste este despre dragoste și pierderi.

Am fost norocos să aflu ce îmi place să fac tânăr fiind. Woz (Steve Wozniak) și cu mine am început povestea Apple în garajul părinților mei când aveam 20 de ani. Am muncit din greu și în 10 ani Apple a ajuns să crească de la un garaj în care munceam noi doi la o companie care valora 2 miliarde de dolari și avea 4.000 de angajați. Tocmai ne lansasem cea mai nouă creație (computerul Macintosh), iar eu tocmai împlineam 30 de ani. Apoi am fost concediat. Cum poți fi concediat de la o companie pe care tu ai înființat-o? Ei bine, pe măsura ce Apple a crescut, am angajat pe cineva, despre care credeam că are talentul să conducă Apple alături de mine, iar pentru primul an lucrurile au mers bine. Apoi viziunile noastre despre viitor au început să fie divergente, așa că el a pus piciorul în prag. Și atunci când a făcut-o, Consiliul nostru Director a stat alături de el. Așa că, la 30 de ani, am fost dat afară de la Apple. Și a fost o poveste publică. Singurul lucru care contase în toată viața mea de adult se dusese pe apa sâmbetei. Și eu eram devastat. Câțeva luni n-am știut ce să fac. Eram un eșec

public și toate gândurile mele îmi spuneau să fug din Silicon Valley. Dar, încet-încet, a început să mă cuprindă un nou gând. Încă îmi plăcea ce fac. Și întâmplarea de la Apple nu schimbese lucrurile foarte mult. Eram respins, dar eram încă îndrăgostit. Așa că am decis să o iau de la capăt.

N-am văzut atunci, dar s-a dovedit că a fi concediat de la Apple a fost cel mai bun lucru care mi se putea întâmpla. Povara pe care o porți atunci când ai succes a fost înlocuită cu ușurarea pe care o simți când o iei din nou de la capăt, mai puțin sigur de ce o să îți se întâmple. M-am eliberat de stres și am avut astfel șansa să intru într-una dintre cele mai creative perioade din viața mea.

În timpul următorilor cinci ani, am pornit o companie numită NeXT, o altă companie numită Pixar și m-am îndrăgostit de o femeie extraordinară, care a devenit soția mea. Pixar a creat Toy Story și este astăzi (în 2005) una dintre cele mai de succes întreprinderi de animație din lume. Într-o schimbare remarcabilă a sortii, Apple a cumpărat NeXT, eu m-am întors la Apple și tehnologia pe care o dezvoltasem la NeXT a stat la baza renașterii Apple. Iar Laurene și cu mine avem o familie frumoasă împreună.

Sunt foarte sigur că nimic din toate aceste lucruri nu s-ar fi întâmplat, dacă n-aș fi fost concediat de la Apple. A fost un medicament greu de înghițit, dar cred că pacientul avea nevoie de el. Uneori viața te lovește în cap cu o cărămidă. Nu-ți pierde încrederea. Sunt convins că singurul lucru care m-a ajutat să-mi păstrez direcția a fost faptul că îmi plăcea ce fac.

Trebuie să găsești lucrurile care-ți plac. Și asta e valabil atât pentru munca ta, cât și pentru partenerul tău de viață. Munca ta o să-ți umple o parte însemnată din viață și singurul mod în care vei fi cu adevărat satisfăcut este să crezi că faci o muncă extraordinară. Și singurul mod în care poți face o muncă extraordinară este să-ți placă ce faci. Dacă n-ai reușit încă, continuă căutarea. Nu te mulțumi cu puțin. Așa cum e și cu partenerul de viață, vei ști atunci când l-ai întâlnit. Și, la

fel ca în orice altă relație extraordinară, lucrurile vor merge din ce în ce mai bine pe măsură ce trec anii. Așa că nu te opri din căutare. Nu te mulțumi cu puțin.

A treia poveste este despre moarte. Când aveam 17 ani, am citit un text care spunea ceva de genul: "Dacă trăiești fiecare zi ca și cum ar fi ultima din viața ta, la un moment dat vei avea dreptate". Citatul m-a impresionat și, de atunci, pentru cei 33 de ani care au trecut, m-am uitat în oglindă în fiecare dimineață și m-am întrebat: "Dacă astăzi ar fi ultima zi din viața mea, aș vrea să fac ce fac astăzi?". Și atunci când răspunsul a fost "Nu" pentru mai multe zile la rând, am știut că trebuie să schimb ceva.

Ideea că în curând o să mor a fost cea care m-a ajutat să fac cele mai importante alegeri în viață. Pentru că aproape orice - toate așteptările noastre, tot orgoliul, toate fricile referitoare la eșec - toate aceste lucruri pălesc în fața morții, lăsând afară singurul lucru care este cu adevărat important. Ideea că o să mori este cel mai bun mod în care poți evita capcana fricii că ai ceva de pierdut. Esti deja dezbrăcat. Și nu există niciun motiv pentru care să nu-ți urmezi inima.

Cu aproape un an un urmă, am fost diagnosticat cu cancer. Am făcut un CT la 7.30

dimineața și a arătat în mod clar o tumoră în pancreasul meu. Habar n-aveam ce e un pancreas la acea vreme. Doctorii mi-au spus că acest tip de cancer e aproape sigur incurabil și că n-ar trebui să mă aștept la mai mult de 3 până la 6 luni de viață. Doctorii mei m-au sfătuit să merg acasă și să-mi pun lucrurile în ordine, un fel de a spune că ar trebui să mă pregătesc pentru moarte. Și esti pus în situația în care încerci să le spui copiilor tăi, în doar câteva luni, toate lucrurile pe care ai fi vrut să le spui în ultimii 10 ani. Și esti forțat să te asiguri că toate lucrurile sunt puse în ordine, astfel încât să fie cât de simplu se poate pentru familia ta în viitor. Ești forțat să-ți iei rămas bun.(....)

Acest moment a fost cel care m-a apropiat cel mai tare de moarte și sper să fie la fel și pentru următorii ani. Faptul că am supraviețuit mă face să vă spun cuvintele următoare cu ceva mai multa experiență decât atunci când credeam că moartea e un concept pur intelectual.

Nimeni nu vrea să moară. Chiar și oamenii care vor să meargă în Rai nu vor să moară pentru a ajunge acolo. Și, totuși, moartea este singura direcție clară spre care ne îndreptăm cu toții. Nimeni nu poate scăpa de moarte. Și așa trebuie să fie, pentru că Moartea este în mod sigur cea mai bună invenție a vieții. Este agentul de schimbare al vieții. Elimină vechiul pentru a face loc noului. Chiar acum, voi sunteți noul, dar peste o vreme, nu departe de acest moment, veți deveni încet-încet vechiul. Și veți fi eliminați. Scuze că sunt atât de dramatic, dar e adevărat.

Timpu vostru e limitat, așa ca nu vă pierdeți vremea trăind viața altcuiva. Nu vă înglobați în dogme - trăind cu rezultatul gândirii altor oameni. Nu lăsați zgomotul opiniilor altora să vă ascundă vocea voastră interioară. Și, cel mai important, trebuie să aveți curajul să vă urmați inima și intuiția. Ele știu deja ce vă doriți cu adevărat să deveniți. Toate celelalte lucruri sunt secundare.

Când eram tânăr, exista o publicație uimitoare care se numea Catalogul Întregii

Lumi. Un soi de biblie a generației mele. A fost creată de un om pe nume Stewart Brand, nu departe de locul unde ne aflăm acum, și el a adus-o la viață punându-i un strop de atingere poetică. Asta se întâmpla la începutul anilor 1960, înainte de apariția computerelor și a publishing-ului digital, așa că revista era construită cu mașini de scris, foarfeci și camere polaroid. Era un soi de Google în formă printată, cu 35 de ani înainte să apară Google. Era idealist și mustea de noțiuni extraordinare și instrumente utile.

Stewart și echipa lui au scos mai multe ediții ale Catalogului, după care lucrurile au început să nu mai meargă bine, așa ca au fost nevoiți să scoată ultimul număr. Era la mijlocul anilor 70, iar eu aveam vârsta voastră. Pe ultima copertă a ultimului număr era o fotografie a unui drum de țară în zori, genul de drum pe care te găsești atunci când pornești într-o aventură extraordinară. Sub poză erau cuvintele "Rămâi flămând. Rămâi naiv". Asta era mesajul lor de adio. Rămâi Flămând. Rămâi Naiv. Și eu mi-am dorit întotdeauna să rămân așa. Iar astăzi, când voi absolviți și începeți o viață nouă, vă doresc asta și vouă: Rămâneți flămânzi. Rămâneți naivi."

ULTIMILE CUVINTE ÎNAINTE DE MOARTE AU FOST: "Love is like a puzzle, hard to piece together, but beautiful when all the right pieces are put together" - Dragostea este ca un puzzle: greu de asamblat, însă minunat atunci când toate piesele sunt așezate cum trebuie".

Prof. Florica Suci

Sursa: <http://reteualiterara.ning.com>

Test de personalitate

Tot ce trebuie să faci e să desenezi un câine, așa cum îl vezi tu, așa cum te pricepi.

1. În ce parte a paginii e desenat?

- a) sus;
- b) centru;
- c) jos;

2. Cum este orientat?

- a) către stânga ;
- b) către dreapta;
- c) cu fața;
- d) cu spatele;

3. Cât de detaliat este ?

- a) aproape deloc;
- b) detaliat suficient;

4. Câte picioare are?

- a) mai puțin de patru;
- b) patru;
- c) mai mult de patru;

5. Cum arată urechile lui?

- a) mari;
- b) mici;
- c) inexistente;

Rezolvări :

1. *sus-persoană optimistă și veselă;
*centru-persoană realistă, nu intri ușor în panică și reușești să privești lucrurile în perspectivă;
*jos-persoană pesimistă; de multe ori îți pui singur/ă bețe în roate.
2. *stânga-foarte atașat/ă familiei, crezi în tradiții, ești extrem de sociabil/ă și știi să îți apreciezi prietenii;
*dreapta-fire activă și energică, îți plac schimbările și îți vine greu să îți iei angajamente pe termen lung;
*față/spate-persoană directă, care nu are nimic de ascuns; îți place să spui lucrurilor pe nume, chiar dacă uneori adevărul este incomod.
3. *schiță-nu prea ești atent/ă la detalii, îți place să îți asumi riscuri și iei decizii relativ ușor; uneori ești prea neatent/ă, distras/ă;
*detalii-fire analitică, obiectivă, puțin rece; pui mai mare preț pe gândire decât pe sentimente.
4. *mai puțin de patru picioare-treci printr-o perioadă mai diferită și nu te simți sigur/ă pe tine;
*patru picioare-sigur/ă pe tine, știi ce vrei de la viață;
*mai mult de patru picioare-te uiți prea mult la televizor.
5. Mărimea urechilor arată capacitatea ta de a-i asculta pe alții. Cu cât sunt mai mari, cu atât este mai bine, din acest punct de vedere.

Lorena Copil, cls. a XI-a D

Semnificația culorilor

Este de-a dreptul interesant câte lucruri ne ascund culorile. Evident, pentru noi culorile sunt absolut firești, dar cum ar fi lumea în alb și negru? Cu siguranță nu atât de frumoasă. Așa că hai să le studiem puțin, hai să stăm de vorbă cu câteva dintre ele.

*Culoarea albastră - are un efect direct asupra sistemului nervos autonom, inspirând calm, relaxare, control mental, claritate, creativitate, speranță, protecție, încredere. De asemenea, albastrul scade presiunea sângelui, iar o nuanță intensă de albastru ajută la reglarea somnului. Dacă este folosită în exces, poate deveni o culoare depresivă.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Culoarea galbenă - cea mai caldă și mai luminoasă culoare - stimulează creierul, făcându-i pe oameni ageri, cu mintea limpede și hotărâți. Această culoare îi ajută pe oameni să memoreze mai bine, să asimileze noi idei, să fie mai organizați.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Culoarea roșie - cea mai puternică - stimulează inima și circulația sângelui. Roșul

este o culoare a vieții, stimulează neuronii și glanda suprarenală. Culoare fortifiantă; crește pofta de mâncare mai mult decât orice altă culoare (spre deosebire de albastru, care o scade). Folosit în exces, roșul obosește, iar în situațiile stresante generează sentimente de mânie și agresivitate.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Culoarea verde - culoare relaxantă, care ne ajută să ne concentrăm. Verdele generează sentimente de confort, de relaxare, de calm. Această culoare relaxează mușchii și ne ajută să respirăm mai profund și mai lent.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Culoarea mov (violet) - are un efect antiseptic și purificator. De asemenea, movul reduce pofta de mâncare și echilibrează metabolismul corpului. Printre efectele psihologice ale culorii violet se numără stimularea creativității, a spiritualității și a compasiunii. Această culoare aduce pacea și elimină șocurile, obsesiile, temerile și alte tulburări emoționale.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Portocaliul - culoare stimulatorie, ajută foarte mult în sarcinile mentale. Stimulează pofta de mâncare. Este o culoare veselă, ce are numai efecte pozitive asupra stării emoționale. Astfel, această culoare este un antidepresiv deosebit de eficient, eliminând sentimentele de autocompătimire, neputința de a ierta și lipsa simțului propriei valori.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

Sursa : <http://www.artacunoasterii.ro>
Lorena Copil, cls. a XI-a D

Simbolistica unor forme geometrice

Formele geometrice sunt considerate încă din cele mai vechi timpuri, simboluri care reduc la esență adevărurile cele mai complexe. Iată câteva dintre acestea:

*Cercul - este simbol al Universului, așa cum punctul reprezintă ființa supremă care îl susține. Este, de asemenea, simbol al echilibrului, al eternei reîntoarceri, al ciclității. În natură îl regăsim sub forma anotimpurilor, a zilelor, a fazelor lunii etc. În cele 5 elemente, cercul este simbolul aerului, al spațiului, al expansiunii.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Triunghiul - este simbolul focului, al gândirii, al sentimentului. Reprezentat cu vârful în sus focalizează energia în acea direcție și este un simbol masculin; orientat în jos reprezintă manifestarea în materie și este un simbol feminin. Triunghiul echilateral simbolizează omul echilibrat, dar și trinitatea.

Fotografie: Șovre Andrei, X-B

*Pătratul - semnifică pământul, stabilitatea. E o figură statică, dar care dă naștere ritmului. Simbolizează mințile închise și instinctele primare. În natură este reprezentat de cele patru puncte cardinale și de cele patru anotimpuri. Este baza pe care se înalță piramida, simbol al perfecțiunii.

Fotografii: Șovre Andrei, X-B

Sursa : <http://www.magiesimister.com>
Lorena Copil, cls. a XI-a D

Cel mai colorat râu din lume

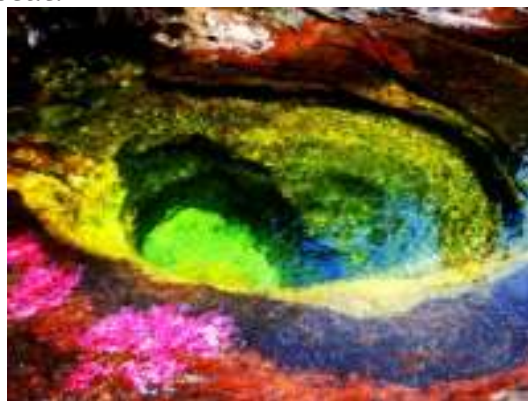
Cel mai colorat râu din lume se numește “Cano Cristales” și este localizat într-o zonă nepopulată lângă orașul La Macarena, Columbia, America de Sud, având o lățime a albiei de 20 metri.

Culorile sunt date de mușchii și algele din el, nu din cauza poluării. Este faimos pentru că arată atât de bine în culori, este numit și “Râul din Paradis”, “Cel mai frumos râu din lume”, “Râul curcubeu” și “Râul celor cinci culori”, fiind cunoscut ca una dintre cele mai uimitoare vărsări de apă din lume.

În timpul sezonului umed din Columbia, apa din râul Cristales curge foarte repede, astfel că întunecă fundul râului și împiedică mușchii și algele să aibă parte de lumina soarelui de care au nevoie. În schimb, în timpul sezonului uscat nu există destulă apă pentru a susține varietatea mare de viață din râu. Dar, în scurta perioadă dintre sezonul uscat și cel umed, multe varietăți de alge și

mușchi “înfloresc” într-un spectacol minunat de culori. Pete de culoare galbenă, albastră, roșie, verde, neagră cu nenumărate nuanțe intermediare apar pe întreaga suprafață a râului. Miracolul cromatic durează, din păcate, numai câteva zile, între sezonul cu precipitații și cel uscat.

În cea mai mare parte a anului, “Cano Cristales” este la fel de comun ca oricare altă apă curgătoare. Dar, pentru o scurtă perioadă de timp, el devine scena unui spectaculos festival natural de culori. Iar algele speciale care cresc pe platoul de roci de sub râu se fac “vinovate” de magnificul fenomen.

“Cano Cristales” este accesibil numai călare și doar câteva agenții de turism organizează excursii aici, iar pentru ca turiștii să viziteze râul e nevoie și de o autorizație specială cu trasee prestabilite și interzicerea campingului în timpul nopții.

Râul, care se află în “Parcul Natural Național Sierra de La Macarena”, este declarat patrimoniu biologic al umanității.

Lorena Gordea, cls. a XII-a F

Mitul lui Oedip

Este un mit care descrie pe scurt originea identității noastre psihosexuale și culturale. Această identitate se creează în relația cu părinții sau cu cei care joacă rolul de părinți. Față de aceste figuri, copilul își însușește modelele de funcționare psihosexuală.

Mitul lui Oedip se referă la o legendă a Greciei antice, ilustrată magistral de Sofocle în tragedia Oedip rege. Oedip era fiul lui Laios, regele cetății Theba, și al locastei. Oracolul din Delphi i-a prezis lui Laios că va fi ucis de propriul său fiu care apoi se va căsători cu locasta, cu propria sa mamă. Astfel, când s-a născut Oedip, tatăl său l-a încredințat unui slujitor, poruncindu-i să-l ducă departe și apoi să-l abandoneze. Însă Oedip este găsit de niște păstori corinteni, care îl duc la curtea regelui Polybus, iar acesta, neavând moștenitori, îl va crește pe Oedip ca pe propriul său fiu. Când ajunge la vârsta bărbăției, Oedip pleacă la Delphi să consulte oracolul. Aflând și el teribila profeție și neștiind care este adevărata sa origine, decide să nu se mai întoarcă în Corint. Pe drum, într-un loc strâmt, niște călători ce veneau din partea opusă îi poruncesc să se dea la o parte să-i lase pe ei să treacă. Oedip refuză și are loc o luptă în cursul căreia el omoară doi oameni. Unul dintre aceștia era Laios, propriul său tată.

Rege al cetății Theba devine Creon, care făgăduiește mâna locastei și coroana regală aceluia care îi va scăpa de Sfinx. Acesta pune câteva întrebări tebanilor și, cum aceștia nu știau răspunde, îi ucidea. Ajuns în Theba, Oedip acceptă provocarea Sfinxului. Enigma la care trebuia să răspundă era următoarea: "Cine merge dimineața în patru picioare, la amiază în două și seara în trei?". Oedip a ghicit că este vorba despre om, care în copilărie merge de-a bușilea, la amiază, adică la maturitate, merge în două picioare, iar

seara, adică la bătrânețe, se sprijină într-un baston.

Pictură: Jean Ingres - Oedip și Sfinxul

Drept urmare, Oedip devine regele cetății și primește mâna reginei locasta, dar despre care nu știe că este propria sa mamă. Din căsătoria lor se nasc patru copii.

După un timp cetatea este bătută de o epidemie cumplită, iar supușii mureau rând pe rând. Creon este trimis la oracol să afle de ce erau mânioși zeii. Oedip află că trebuie să răzbune moartea lui Laios și cercetează pentru a găsi vinovatul. Într-un final află că vinovatul este chiar el. Atunci, fiind îngrozit de fapta sa, cât și de căsătoria cu locasta, se pedepsește și își scoate singur ochii, apoi pornește în pustietate. Oedip moare în cele din urmă la Colonos.

În psihanaliză, complexul Oedip (descriș de Sigmund Freud), simbolizează legătura erotică inconștientă cu părintele de sex opus

și rivalitatea față de părintele de același sex. Se dezvoltă în copilărie și provoacă sentimente de vinovăție și teamă în cadrul unei stări nevrotice.

Este o etapă a copilăriei și un moment esențial din viața noastră. Este o experiență care ne face mai târziu capabili să iubim, să întemeiem o familie. Sau care, dacă nu am ajuns să uităm cu adevărat de primele noastre iubiri: mama și tata, ne expune unei vieți afective problematice.

Henrieta Chifor, cls. a XII-a F

Rolul filosofiei din perspectiva vieții contemporane

Filosofia este una dintre principalele forme ale manifestării spiritului uman. Este studiul înțeleșurilor și justificărilor sau credințelor despre cele mai generale sau universale aspecte ale lucrurilor. În termeni generali, filosofia este studiul critic, speculativ sau analitic al exteriorului și interiorului în plus față de studiul reflectiv asupra metodei de studiere a unor asemenea subiecte.

Filosofia actuală este una orientată spre acțiunea socială, căutându-și aplicații în toate domeniile, de la afaceri și până la probleme ecologice. În prezent filosofia este dominată de teme, nu de sisteme, ca în secolele anterioare.

Această știință încearcă să explice în constă condiția umană, conceptul de condiție umană, de asemenea situațiile obișnuite și limita. Filosofia oferă și o modalitate de a învăța să gândești logic și organizat, este o gimnastică a minții cu ajutorul căreia reușești să faci față multor probleme cu care te confrunți în viața cotidiană, indiferent de natura lor.

Spre deosebire de alte discipline, filosofia mai degrabă pune întrebări decât oferă răspunsuri, este o cale deschisă spre

gândire și cunoaștere. De exemplu, un tânăr ce a parcurs drumul prin reșerele filosofiei, va putea mai ușor să aleagă calea pe care o va urma în viață; în profesie, să cunoască mai bine oamenii, să se raporteze mai atent și mai corect în situațiile la care va fi expus.

Henrieta Chifor, cls a XII-a F

UNICEF

Fondul Internațional pentru Urgențe ale Copiilor al Națiunilor Unite (UNICEF) a fost creat de către Ansamblul General al Națiunilor Unite în 1946. În 1953, numele

său a fost scurtat în Fondul pentru Copii al Națiunilor Unite. Cu sediul în New York, UNICEF oferă asistență umanitară pentru dezvoltarea copiilor și mamelor lor în țările subdezvoltate și în curs de dezvoltare. O agenție fondată prin voluntariat, UNICEF supraviețuiește prin fonduri guvernamentale și donații private.

UNICEF se concentrează în principal pe 4 priorități de bază:

1. Educația fetelor: Educarea tinerelor fete asigură beneficii spectaculoase pentru generațiile prezente și viitoare și influențează în mod deosebit o serie de priorități ale UNICEF cuprinzând supraviețuirea copiilor, copii cu familie, imunizarea și protecția copilului. Scopul UNICEF este de a atrage cât mai multe fete în școli faptul că urmează cursurile constituind o garanție că își însușesc deprinderile de bază necesare pentru a reuși mai târziu în viață.

2. Protecția copilului: În fiecare zi copiii sunt obligați să fie soldați, să se prostitueze, să facă munci necalificate sau să fie servitori. Ei sunt abuzați, exploatați, sunt subiect de violență, iar consecința este că devin copii analfabeți, bolnavi și secătuiți. Ca susținător al drepturilor copilului, UNICEF încearcă pe toate căile să ofere protecție și suport prin programe de retragere a copiilor din armată și de alfabetizare, în care lucrează atât cu persoane individuale, grupuri civice, dar și la nivel guvernamental sau cu persoane din sectorul privat

3. HIV/SIDA SIDA a făcut până în prezent 14 milioane de orfani. Jumătate din persoanele nou infectate sunt tineri sub 25 de ani, fetele fiind afectate în proporție mai mare și la o vârstă mai fragedă decât băieții. UNICEF încearcă să protejeze și să sprijine copiii orfani, să prevină transmiterea bolii de la părinți la copii și să ofere tineretului ajutor în a fi mai sensibili și mai implicat

4. Copilărie pentru copii Fiecare copil

trebuie să aibă asigurat cel mai bun start în viață : viitorul lui și într-adevăr viitorul comunităților, națiunile din care fac parte și întreaga lume depind de aceasta De aceea UNICEF este un susținător al ocrotirii în familie, al unui mediu social și legal armonios și constructiv.

UNICEF recurge la metode sigure ce cuprind următoarele principii:

Îngrijire medicală preventivă și curativă ce include imunizare, alimentație corespunzătoare și apă potabilă, asigurarea unei igiene minime pentru fiecare copil, pentru cei care îi îngrijesc, precum și pentru comunitățile din care fac parte.

Copiii trebuie să aibă certificat de naștere, să fie protejați contra abuzurilor și a neglijenței, să li se ofere dragoste și ajutor psiho-social, precum și ajutor pentru educație de mici.

Fetele și femeile, în special, trebuie să aibă o bună alimentație și îngrijire medicală, educație, ajutor familial, iar drepturile lor trebuie să fie respectate. Ele trebuie să fie informate despre riscurile de accidentare și îmbolnăvire pentru ele însele, precum și pentru copiii lor, în ceea ce privește sarcina și alăptarea la sân. Sănătatea și supraviețuirea mamei sunt strâns legate de sănătatea și supraviețuirea copiilor săi.

Ambasadori Naționali ai Bunăvoinței pentru UNICEF sunt la ora actuală Andreea Marin Bănică și Gheorghe Hagi, ei alăturându-se celor peste 260 din întreaga lume.

Henrieta Chifor, cls. a XII-a F

Doi colegi de clasă:

- Ce-ai scris la BAC la română?
- Nimic, am dat foaia albă!
- Bă, ești nebun?! Au să zică ăștia că am copiat unul de la altul!

Prima zi de școală. Clasa întâi. Fiul unui programator este întrebat de profesoară:

- Știi alfabetul?
- Da.
- Spune.
- Q,W,E,R,T,Y ...

Bulă vine de la școală:

- Tată, am luat 4 la matematică!
- Tatăl îi arde o palmă.

A doua zi:

- Tată, am luat 4 la fizică!
- Iar primește o palmă.

A treia zi:

- Tată, am luat 10 la muzică!
- O palmă din nou.
- Dar am luat 10!
- După ce că nu înveți, îți mai arde și de cântat.

Toți elevii scriu cu asiduitate la lucrarea "Ce aș face dacă aș fi patron?". Unul singur stă și meditează.

- Marinescule, tu nu scrii?
- Nu, domnule profesor, aștept să-mi vină secretara.

Ionel vine de la școală și își anunță mama:

- Mami, am primit azi nota zece!
- Bravo, puișorule, la ce ?
- Doi la aritmetică, trei la dictare, trei la istorie și doi la gramatică.

- Ce studiezi acolo?

- Geografie.
- Poți să-mi spui și mie unde se află Brazilia?
- La pagina 75.

Trei elevi la examen.

Intră primul elev, în scurt timp iese. Toți îl întreabă cum a fost.

- Ca de la profesor la profesor.

Intră al doilea, după un anumit timp iese. Toți îl

întreabă cum a fost.

- Ca de la elev la profesor.

Intră al treilea elev, după un timp îndelungat iese.

Toți îl întreabă cum a fost.

- Ca de la preot la preot.
- Cum așa?

- Pai când punea el întrebările, eu îmi făceam cruce, iar când eu dădeam răspunsurile, el își făcea cruce!

Învățătoarea verifică dacă elevii știu să numere până la 14, când ajunge la Bulă acesta se ridică și spune:

- Păi... 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9,10, VALET, DAMĂ, POPĂ, AS.

La un examen de fizică. Profesorul foarte prost dispus. Intră prima studentă.

- Dudaie, e vară, sunteți într-un compartiment de tren și vă este foarte cald. Ce faceți?

Studenta foarte bucuroasă de simplitatea întrebării răspunde:

- Deschid fereastra.
- Perfect, vă rog să calculați viteza cu care intră curentul de aer în compartiment, temperatura de afară și presiunea atmosferică.

Studenta pică examenul.

A doua studenta pățește la fel.

Intră și a treia studentă, care între timp afluase despre ce era vorba.

- Dudaie, e vară, sunteți în tren, în compartiment, și vă e foarte cald. Ce faceți?

- Îmi dau jos bluza.

- Dar totuși vă e cald.

- Îmi dau jos fusta.

- Și dacă încă vă mai este cald?

- Domnule profesor, și să știu că mă dezbrac complet, dar fereastra aia tot nu o deschid!

Bulă merge cu tatăl lui la plimbare. Trecând pe lângă școala lui Bulă taică- său zice:

- În școala asta am fost și eu acum treizeci de ani!

La care Bulă:

- Aha, de aia mi-a zis azi la oră profesorul: "Așa un tâmpit nu am mai avut aici de treizeci de ani!"

Culese de Gabriel Lup, cls. a XI-a D

CE DRĂGUTA ESTI!!

AHH... MERSI!

VREI SĂ IESIM UNDEVA SĂ NE CUNOAȘTEM?

SCUZE... MIE ÎMI PLĂC DOAR BĂIEȚII RĂI.

OK...

HMM... CE SĂ FAC? CE SĂ FAC?

URMĂTOARE A...

Z.I...

HEI! SALUT!

AAA... CE AU!

ZICEAI CĂ ÎȚI PLĂC BĂIEȚII RĂI, NU?

DA, DA!

NU VREAU SĂ TE IMPRESIONEZ SAU CEVA... DAR...

IERI CÂND AM ÎNTRAT PE SITE'UL DE LA DISNEY CHANNEL... NU CERUT PERMISIUNEA PĂRINȚILOR PENTRU A ÎNTRA... NU Î-AM ÎNTREBAT!!! TIHI...

TATA DE SNECHER

HEI... TU ESTI GENUL DE CARE M-AU AVERTIZAT PĂRINȚII!

CE ZII??

CÂTEVA ZILE MAI TÂRZIU...

RADIO

O PERSOANA ESTE DATA DESPĂRUTĂ ÎN MUNICIPIUL FRUNZĂ. SALAM SĂȘESC A ANUNȚAT ORGANELE DE POLITIE, CĂ TETITA LUI, PARIZERA, NU S-A MAI ÎNTORS ACASĂ DUPEA CE A PLECAT SĂ ARUNCE GUNDOIUL PE DATA DE 01.11.1111.....

Colectivul de redacție:

Redactor Șef: prof. Florica Suciu

Redactori: prof. Alina Dragos
Lorena Copil, XI-D
Veronica Pop, XI-D

Tehnoredactare
computerizată: Andrei Șovre, X-B

